

Glasilo učenk in učencev OŠ Stična

Mojca
Habjan 6.o

Šolsko leto
2015/2016

številka 1
junij, 2016

ČASOTEPEC

KAZALO

	stran
1. UVODNIK	3
2. PRVI ŠOLSKI DAN in ŽIVJO, POČITNICE!!!	5
3. RAZISKOVALNI DAN: SPOZNAJMO DEŽELE – NEMČIJA	8
4. MESEC ŠOLSKIH KNJIŽNIC in MLADI LITERATI	20
5. ANGLEŠKE STRANI – ENGLISH PAGES	36
6. PASAVČEK NA NAŠI ŠOLI S SLOGANOM »RED JE VEDNO PAS PRIPET!«	41
7. GLEDALIŠKI MARATON	46
8. NOČ V KNJIŽNICI	49
9. VICI	53
10.UGANKE	55
11.UGANEŠ FRAZEM?	57
12.MOJI, TVOJI, NJEGOVI OGLASI	60
13.WIR LERNEN DEUTSCH – UČIMO SE NEMŠKO	61

Glavni urednici:

Andreja Robek Perpar, prof.

Urška Petek, prof.

Oblikovanje besedila, obdelava slikovnega gradiva, grafična zasnova:

Andreja Robek Perpar, prof.

Mentorji literarnih in likovnih prispevkov:

Darinka Dremelj, prof., Blanka Karanjac, prof., Zlata Kastelic, prof., Anka Švigelj Koželj, prof.,
Urška Petek, prof., Igor Rajner, prof., Andreja Robek Perpar, prof., Mag. Jasmina Selko, prof.
in Aleksandra Šparl, dipl. vzg. pred. otrok Katja Tomažinčič, prof. Uršula Zakrajšek, prof.,

Fotografije:

Marjan Potokar, prof., Blanka Lah, uni. dipl. ped. in soc. kult., Mag. Jasmina Selko, prof. in
Aleksandra Šparl, dipl. vzg. pred. otrok

Odgovorna oseba:

Marjan Potokar, prof.

UVODNIK

ČASOTEPEC SKOZI ČAS

Literarna dejavnost je področje, s katero se lahko Osnovna šola Stična vedno pohvali. Številni naši učenci so postali veščji skladanja besed v sestavke ali rime.

Gotovo bo za vas, mlade literate, novinarje, likovnike ali pa fotografe, zanimiv podatek, da je Osnovna šola Stična imela svoje glasilo že v šolskem letu 1958/59, ki je imelo takrat ime Hudournik. Ob prebiranju teh prvih letnikov sem zasledil, kako pomembne osebnosti so postali nekateri posamezniki takratnih prispevkov. Njihova razmišljanja so del temelja naše sedanosti. Danes že upokojeni, takrat pa polni mladostne energije in načrtov za prihodnost. Samo oni pa vedo, ali so se jim želje izpolnile.

Tako kot sedaj je tudi takrat glasilo nastajalo ob pomoči učencev, pod vodstvom mentorja krožka, vendar ugotavljam, da so se takrat učenci za izid glasila precej bolj aktivno angažirali. Marsikaj so postorili sami in samoiniciativno. Nekateri so celo barvali natisnjene izvode. Glasila pa so potem prodajali.

Učenci so se v takratnih številkah spominjali aktualnih dogodkov, prireditev, proslav, državnih praznikov, končnih izletov in še česa. Objavljali so svoje literarne prispevke, pisali pa so tudi pesmi. Nič drugače kot danes, čeprav je preteklo že skoraj šest desetletij.

Zadnje dve leti zbiramo stare Hudournike za našo »Rastočo knjigo«. Veliko jih imamo, prav vseh žal ne. Prav gotovo se kje na podstrešjih še nahaja kakšen iz zbirke vaših babic in dedkov, ki je zapuščen in v kolikor menite, da je osamljen, bo z veseljem lahko dobil družbo v naši zbirki.

Šolsko leto se zaključuje. Učenke in učenci boste kmalu prejeli obvestila o vašem letošnjem »pridelku«. Verjamem, da ste se izkazali. Tistim najslavnejšim med vami, ki šolo zapuščate, pa želim sporočiti, da se »šola« pravzaprav nikoli ne zaključi. Učimo se od prvega pa do zadnjega dne svojega življenja. Le vi se sedaj iz obveznega podajate v svet prostovoljnega izobraževanja. V svet izbranega oziroma zelenega. Naraščale bodo vaše odgovornosti in dolžnosti. Vse tisto, kar je pomembno, da se neka družba razvija in traja.

Verjamem, da smo vam uspeli posredovati tisto, kar boste potrebovali.

Marjan Potokar, ravnatelj

POLETJU NAPROTI

Dragi bralci letošnje številke šolskega glasila matične šole, Časotepca.

Letošnje šolsko leto se je za vas učence začelo nekoliko drugače. Kar nekaj vaših sošolcev, prijateljev je začelo obiskovati Podružnično šolo Zagradec. Nekatere vezi so se pretrgale, nekatere so postale še močnejše. Pa če se odrasli še tako pritožujemo nad prekomerno uporabo svetovnega spleta, je v majhnih in kontroliranih odmerkih v redu zadeva, saj ste tako lahko ostali v stiku s prijatelji, ki so še vedno del naše šole, le na drugi lokaciji.

Verjetno ste 1. septembra mislili, da je še daleč dan, ko bodo poletne počitnice oddaljene le še nekaj delovnih oz. šolskih dni. Pa vendar so prišle s svetlobno hitrostjo. Res je bilo vmes potrebnega veliko truda, sedenja za domačo mizo in učenja, pa vendar se je splačalo. V kolikor ste z zaključnimi ocenami zadovoljni, boste v miru preživeli poletne počitnice. V nasprotnem primeru pa imate naslednje šolsko leto odlično priložnost, da se bolj izkažete.

In tik pred odhodom na vaš »dopust« je pred vami še šolski časopis, v katerem lahko najdete različne prispevke, ki so jih pripravili učenci in učenke matične šole. Prebrali in ogledali si boste lahko marsikaj o evropski državi Nemčiji, literarna in likovna dela tudi vaših sošolcev in sošolk. Skratka, najde se nekaj za vsak okus.

Želiva vam prijetne in sproščujoče počitnice. Naj bodo boljše, kot ste si jih zamislili. Naslednje šolsko leto pa lepo vabljeni k sodelovanju pri ustvarjanju najboljšega šolskega časopisa, Časotepca. ☺

Andreja Robek Perpar, prof.
Urška Petek, prof.

PRVI ŠOLSKI DAN IN ŽIVJO, POČITNICE!!!**MOJ PRVI ŠOLSKI DAN NA OSNOVNI ŠOLI STIČNA**

Bil je konec počitnic. Z osnovne šole Muljava smo se odpravili na matično šolo. Kar zvijalo me je v trebuhu. Po glavi se mi je podilo, v katerem razredu bom pristala. Nato sem ugotovila, da bom v 6. a. Odprla so se vrata šole. In skozi njih sta stopili dve učiteljici. Pospremili sta nas v jedilnico. Nato nas je poklicala razredničarka. Dobili smo ključe od omaric.

Špela Erjavec, 6. a

ŽIVIJO, POČITNICE!

Do počitnic je še 25 dni. Komaj čakam, da bodo ti dnevi minili, da se bom lahko malo sprostil in užival. Med počitnicami bom igral računalniške igrice in se družil s prijatelji. Z družino se bomo odpravili tudi na morje. Tam se bom potapljal in iskal školjke. Seveda pa ne bom samo lenaril, ampak bom pomagal tudi očetu. Upam, da bom počitnice izkoristil, kar se jih da, in se spočil za naslednje šolsko leto.

Gašper Polajžer, 8. C

O, to čakanje do poletnih počitnic me ubija. Zunaj so tako lepi sončni dnevi, jaz pa moram biti notri in se učiti. Včasih se zasanjam in razmišljam, kako bo na morju. Ko bo prišel zadnji šolski dan, bom šolsko torbo zabrisala v kot sobe in je ne bom odprla do zadnjega počitniškega tedna.

Tjaša Zajc, 8. C

Vsako jutro, ko vstanem, nestrpno pogledam na koledar. Ampak danes! Danes je bil res poseben dan. Do konca šole so samo še trije dnevi! Po tem pa konec vsega tega mučenja, živčnosti in slabe volje. Končno bom lahko torbo vrgla nekam v kot in je ne bom pogledala do prvega septembra.

Komaj že čakam morje in druženje s prijatelji. Ampak še prej pa moram v nakup po nove kopalke. Mogoče bom poklicala Tjašo, da mi svetuje, kakšne barve naj jih vzamem. Letos sem opazila, da se nekako ne odločim prav. Ampak vseeno mi to ne bo pokvarilo veselja.

Že cel dan premišljujem o velikem mrzlem jagodnem sladoledu, o tem, kako se z Doro in Tjašo skupaj zabavamo, se pogovarjamo o skrivnostih in se skupaj smejimo. Zares si želim, da bi bile te počitnice čarobne in da si jih bom zapomnila za vedno.

Brina Omahen, 8. C

Komaj jih čakam. Počitnice, namreč! Osmi razred je zelo težak. Snovi je veliko pa zelo veliko testov. Zadnjič sem štela strani, koliko se jih moraš naučiti, če se ne učiš sproti. Bilo je 40 strani. Jaz sem bila že vprašana, tako da me ne skrbi.

Ampak zdaj, ko bo kmalu konec, se mi sploh ne da več. Zdaj bi se morala najbolj potruditi, ampak se mi ne da več. Izračunala sem, da je še 20 delovnih dni do konca šole, ampak če odštejem še vse športne in kulturne dneve, mi ostane okoli 15 delovnih dni. Meni se zelo vlečejo. Dni kar noče biti konec. Letos upam, da bom odlična. Če bom imela zaključene predmete tako, kot sem si jih jaz zamislila, potem mislim, da mi bo uspelo.

Komaj čakam, da bom lahko jedla sladoled in se kopala, ko bo najbolj vroče. Nič več stresa, domačih nalog, ocen, tečnih učiteljev in še bolj tečnih sošolcev ... Samo jaz. Komaj čakam, da bom lahko ležala v travi in božala našega psa. Z bratcem bova igrala nogomet in jezil se bo name, ker ga bom spotikala. Z očijem bova igrala badminton, če se mu bo ljubilo. Z našo Neri bova tekli ob potoku in pustila ji bom, da bo lovila miši tudi do dve uri.

In ja, komaj čakam, da bom lahko spala do 10.00. No, vsaj upam, da me oči ne bo budil in mi težil.

Hočem, da nas bo oči peljal kam naokrog, v katere druge kraje. Prespala bom pri sestričnah in končno bom imela žensko družbo, ki mi je doma primanjkuje. Nihče me ne bo oviral in omejeval, ko bodo počitnice. Lahko bom brala in brala in brala. Poletje je moj najljubši letni čas. Avgusta bom tudi praznovala svoj 14. rojstni dan. Komaj ga čakam.

Zelo rada imam tudi, ko kakšen Gašperjev sošolec pride k nam na počitnice. Zelo dobro se razumem s starejšimi.

Med počitnicami bom šla tudi v Nemčijo, v Hirschaid. Enkrat sem tam že bila, v 6. razredu. Ampak takrat se še nisem učila nemško. Zdaj pa se že drugo leto učim in komaj čakam, da se bom lahko pogovarjala v nemščini in angleščini.

No, jaz že komaj čakam počitnice in upam, da ne bodo take, kot sem si jih zamislila. Upam, da bodo še boljše.

Neža Okorn, 8. b

DEVETARJI SE BORIJO NA SOŠKI FRONTI

V petek, 18. 9. 2016, so učenci in učenke 9. a in 9. b odšli na soško fronto ... Dobro, da je že minila, če ne bi bili res v skrbah, kakšni bi prišli nazaj. Mogoče lačni ... Raztrgani ... Žejni ... Shirani ... No, a tako hudo jim le ni bilo.

/.../ Tam smo si ogledali muzej, v katerem so nam predstavili vojno, kakšno je bilo takrat orožje, hrana, kako so ljudje živeli v tistem času ... Nato smo odšli še do cerkve na hribu, ki je kot spomenik vsem žrtvam soške fronte. Potem smo si ogledali še slap, ki je bil vsem všeč. Izvedeli smo veliko novega, ogledali smo si tudi reko Sočo.

Lara Miklavčič, 9. a

/.../ Obiskali smo muzej prve svetovne vojne in izvedeli več o 12. soški bitki – Čudež pri Kobaridu. Obiskali smo tudi rojstni kraj in hišo Simona Gregorčiča, ki je napisal pesem Soči ter v njej napovedal 1. svetovno vojno. Izražal je tudi njegovo ljubezen do domovine. Videli smo tudi izvir reke Soče.

Mateja Pekolj, 9. a

/.../ Ko smo prispeli v Kobarid, smo se razdelili v 3 skupine. S prvo skupino smo odšli v muzej, kjer smo si ogledali, kako in s čim so se borili vojaki v 1. svetovni vojni. Po končanem ogledu smo odšli na daljši sprehod, kjer smo si ogledali strelske jarke in bunkerje. /.../

Gašper Kastelic, 9. a

Preden so odšli, so pri slovenščini obravnavali domovinsko pesem Soči. *Amina Bajrektarević iz 9. a* pravi, da je Simon Gregorčič svojo domovino čudovito predstavil: »V njej je povzel lepote, to je pozitivne stvari domovine in tudi negativno stran. Bil je pravičen in iskren, saj je napisal svoje mnenje in razmišljanje, gledano iz vseh strani. Jaz se nikoli ne bi tako poglobila v določeno temo. Čeprav si ustvarjam mnenje o določenih stvareh, jih nikoli ne bi direktno zapisala nekam, kjer bi jih lahko vsi prebrali, saj se vedno lahko pojavijo nasprotniki. Z Gregorčičem sva si podobna le v tem, da imava oba rada svojo domovino.«

RAZISKOVALNI DAN: SPOZNAVAJMO DEŽELE – NEMČIJA

V soboto, 17. 10. 2015, smo na OŠ Stična izvedli raziskovalni dan na temo SPOZNAVAJMO DEŽELE – NEMČIJA.

Sodelovali so učenci izbirnih predmetov šolsko novinarstvo in likovno snovanje, fotografskega in zgodovinskega krožka ter literarno-kulturne in jezikovne dejavnosti.

Raziskovalnega dneva se je udeležilo 48 učencev in učenk, ki so se v delavnice vključili po zanimanju. Sodelovali so tudi naslednji učitelji in učiteljice: Nataša Rebec Lukšič, Kristijan Rešetič, Anka Švigelj Koželj, Branka Lah, Alenka Kovač, Darja Kotar, Magdalena Pirman in Uršula Zakrajšek.

Delo je potekalo v 4 skupinah – delavnicah, ki so izvedle pester program.

V prvo skupino so bili vključeni otroci, ki obiskujejo izbirni predmet šolsko novinarstvo, (mentorica Nataša Rebec Lukšič) ter fotografski krožek (mentorica Branka Lah, sodeloval je tudi Kristijan Rešetič). Pogovarjali so se s Stefanom Sostmannom, ki živi v Nemčiji, v Langenhagnu, z Julijo Prudič, hčero bivše učiteljice slovenščine (Lojzke Prudič), ter z Nathalie Gross iz Kölna. Po končanih videokonferencah po skypu so pogovor zaspisali. Skupina je bila zadolžena tudi za fotografiranje otrok pri delu v delavnicah za šolsko spletno stran ter šolski časopis, za katerega so napisali nekaj prispevkov.

Druga skupina je pod mentorstvom učiteljice Uršule Zakrajšek (sodelovali sta tudi Darja Kotar in Magdalena Pirman) v okviru zgodovinskega krožka pripravili teme, ki se dotikajo predvsem zgodovine (pravljice bratov Grimm, legende o Nibelungih, čarovništvo, znani Nemci in Nemke, druga svetovna vojna in podobno).

Naslednja skupina je pri učiteljici likovnega snovanja, Anki Švigelj Koželj (sodelovala je tudi Branka Lah), upodabljala pravljice bratov Grimm, naslovnice in lutke.

Učenci in učenke 4. skupine, ki jih je vodila učiteljica **Alenka Kovač**, pa so se posvetili **literarno-kulturnim in jezikovnim temam**: raziskovali so besede, ki smo jih prevzeli iz nemškega jezika ter izdelali plakat. Te besede so uporabljali v kratkih sestavkih (spisih), pa tudi kakšno nemško pesmico so se naučili peti ali recitirati.

Pripravili smo tudi razstavo izdelkov, ki smo jih na raziskovalnem dnevu izdelali.

Uršula Zakrajšek, prof.

LEGENDA O NIBELUNGIIH – PODROBNOSTI O PESMI O NIBELUNGIIH TER NJEN NASTANEK

Podlaga epa je zgodovinska. Segi v čas preseljevanja narodov, in sicer v 5. stoletje, ko so potekali boji med Burgundi in Huni. Skozi stoletja se je ta snov prepletala z bajkami, pripovedkami in pravljicami, tako sta nastali dve tradiciji, in sicer južna in nordijska. Ravno iz južne tradicije je nastala Pesem o Nibelungiih.

Avtor je uporabljal krajše pesnitve, predvsem dve – eno o Siegfriedovi smrti, drugo o propadu Burgundov. Oboje je povezal v enoto, ki ni popolnoma organska. V njej lahko opazimo vplive viteških romanov in sodobne viteško-dvorne kulture. Pesem se je ohranila v treh različnih verzijah.

Obstaja več teorij o nastanku Pesmi o Nibelungiih. Karl Lachmann je menil, da je ep nastal z združitvijo več pesmi, in sicer dvajsetih, ki so jih poznali že prej. Pri njegovi teoriji je resnično le to, da pesnitev obsega snovi več motivnih, germanskih in nemških skupin. Andreas Heusler je Lachmannovo teorijo zanikal.

Pri tem se je opiral na razmejitev med pesmijo in epom. Ker je Pesem o Nibelungiih ep, ni mogoče, da je nastal zgolj z združevanjem pesmi drugačnega sloga. Število delov je zmanjšal na osem, število pesmi, ki so neposredno vplivale na nastanek epa, na pet. Heusler ni povsem zavrnil Lachmannove teorije, saj ni postavil meja med tem, kaj je v epu starega in kaj novega. Friderich Panzer, katerega teorijo mnogi zgodovinarji sicer zavračajo, pa je v epu poudaril tiste prvine, ki so nastale kot odraz življenja ob začetku trinajstega stoletja. Želel je najti povezavo med epom in dvorno epiko ter kulturno tvornostjo tega časa. Menil je, da mnogo dogodkov, opisanih v epu, spominja na sočasne zgodovinske dogodke in osebe. Panzerjeva teorija se je s tem zelo oddaljila od Lachmannove in Heuslerjeve.

Snov, ki je ohranjena v mnogih pisanih spomenikih, je stara in se je v času spreminjala. Kot je značilno za način epskega oblikovanja, se je ohranilo tisto, kar je bilo obče, vsakemu oblikovalcu pa je dopuščalo umetniško svobodo in voljo, da pripoveduje o tem, kar zadovoljuje njegove takratne miselne predstave in okus. Spreminjanje dela opazamo v vsaki novi verziji, najbolj zaznavna pa je pri širjenju in spreminjanju motivike.

Richard Wagner je v 19. stoletju napisal, kot jo sam imenuje, glasbeno dramo Nibelungov prstan (Der Ring des Nibelungen), ki jo je ustvarjal več kot dvajset let. Ciklus je sestavljen iz štirih glasbenih dram. Wagner je snov za zgodbo opere Nibelungov prstan črpal iz severnogermanskih mitov.

Med številnimi naslovi, ki jih ščiti Unescov seznam Spomini sveta, je odslej tudi eno najbolj slavni del nemške srednjeveške književnosti - Pesem o Nibelungih.

Maša Omahen, 8. b, in Elizabeta Valič, 8. B

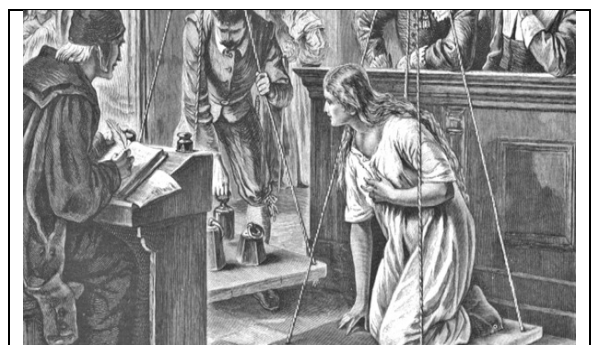
Viri: splet (google) sl.wikipedia.org/wiki/Pesem_o_Nibelungih

Na ozemlju celotne Nemčije je bilo zaradi čarovništva usmrčenih od 25.000 do 30.000 ljudi. V Kölnu pa 38 ljudi, povečini žensk.

Kölnski mestni svet je leta 2012 obsodil sodne procese, ki so pred več kot štiristo leti potekali proti čarovnicam. Hkrati se je zavzel za povrnitev dobrega imena vsem žrtvam in se izrekel proti žalitvam človekovega dostojanstva.

Za najslavnejšo kölnsko žrtev še danes velja podjetnica **Katarina Henot**, ki je živela v obdobju med 1570 in 1627. Svojo nedolžnost je poudarjala v pismu, ki ga je napisala v zaporu, pri čemer je vztrajala kljub hudemu mučenju. Zgodovinarji domnevajo, da so bili v ozadju njene usode gospodarski motivi njenih tekmecev.

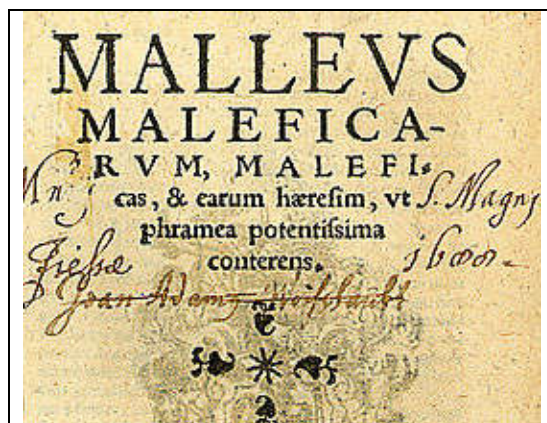

Čarovništvo pa je še živo na podeželju

Evangeličanski duhovnik **Hartmut Hegler**, ki se zavzema za povrnitev dobrega imena vseh žrtev, je dejal, da je čarovništvo v Nemčiji še zmeraj precej občutljiva tema. Številni ljudje iz podeželskih krajev mu še danes pripovedujejo o babicah, ki so z veliko prepričljivostjo pripovedovale o satanu in čarovnicah.

Zgodovinarji so mnenja, da je povrnitev dobrega imena odvečna, češ da danes nihče več ne dvomi o nedolžnosti žensk, ki so bile obsojene zaradi čarovništva. Hegler pa se zavzema, da bi pripravili mašo, posvečeno vsem žrtvam sodnih procesov proti čarovništvu.

Kladivo čarovnic (tudi **Gorjača čarovnic**, izvirno lat. *Malleus maleficarum*) je knjiga avtorjev Jakoba Sprengerja in Heinricha Institoris, ki sta bila znana kot nemška inkvizitorja. Napisana je bila na pobudo papeža Inocenca VIII., ki ju je pozval, naj zbereta vse, kar je znanega o najboljših metodah za spoznavanje čarovnic in sodno dokazovanje njihove hudobije. Knjigo so prvič tiskali leta 1487 in do leta 1669 natisnili kar 28 izdaj. V njej so bile izmišljene zgodbe o čarovnicah, ki so temeljile na ljudskem izročilu. Predstavljeni so bili tudi teološki in pravni argumenti proti čarovništvu ter navodila, kako prepoznati in uničiti čarovnice. Ta knjiga je bile že označena za najbolj škodljivo v vsej svetovni literaturi. Človek je lahko bil obtožen čarovništva tudi brez dokazov.

»Preiskovalni sodnik mora osumljenke vprašati 35 reči, vendar že prvo vprašanje zadošča, če ne najdejo ničesar drugega. Vprašanje se glasi: »Veruješ v čarovnice?« Če zaslišanka odgovori, da lahko veruje, je to lahko dokaz, da je izvedena v čarovniških rečeh. Če odgovori, da ne, jo lahko obsodijo, da je zagrešila krivoverstvo. Če poskuša v kasnejšem zaslišanju še kaj tajiti, naj bo deležna mučilnice, kot priče pa je treba priklicati druge čarovnice, zlasti takšne, ki so z osumljenko sprte. Če je bilo še kaj dvomov o krivdi, so se lahko sklicevali na božjo sodbo: obdolženki so zvezali roke in noge in jo vrgli v vodo. Če se je potopila, je bila čarovnica, če je ostala na površini, pa so to lahko jemali kot dokaz, da voda zavrača krst.«

Iz knjige: Kladivo čarovnic

Zaradi te knjige in bule, ki jo je papež izdal, je v Evropi izbruhnil obsežen lov na čarovnice. K temu je pripomogla tudi nova iznajdba, tiskarski stroj, zaradi katerega se je ta manija razširila celo prek Atlantika v Ameriko.

Več kot 70 odstotkov obtoženih je bilo žensk – največkrat so bile to vdove, ki pogosto niso imele nikogar, da bi jih branil. Obtožili so revne, starejše in zeliščarke – še posebej, če so bila njihova zdravila neučinkovita. Pravzaprav ni bil varen nihče, pa naj je bil reven ali bogat, ženska ali moški, navaden človek ali imenitnejši.

Domnevne čarovnice so krivili za raznovrstne nadloge. Če je pridelek uničila toča, če krava ni dajala mleka, če je bil moški impotenten ali pa ženska neplodna, so bile za to gotovo krive čarovnice!

Veliki renesančni papeži, Aleksander VI., Julij II., Leon X. so potrdili, da je knjiga veljavna. Čarovniški procesi niso bili omejeni samo na katoliške dežele, marveč jih je reformacija razširila tudi drugod. Procesi so se razširili po Evropi pa tudi po kolonijah Severne Amerike. V 17. stoletju je število čarovniških procesov strmo upadlo in do konca tega stoletja jih skoraj ni bilo več. Vendar so še leta 1836 po preizkušnji, zapisani v *Kladivu čarovnic*, na polotoku Heli pri Gdansku utopili neko žensko in jo razglasili za čarovnico.

Kladivo čarovnic popisuje v prvem in drugem delu pregled zlega početja čarovnic in njihovih poskusov, da bi skrile hudodelstva. V tretjem delu pokaže, kako jim je vseeno mogoče dokazati zlo in jih obsoditi z natanko določenim procesnim redom.

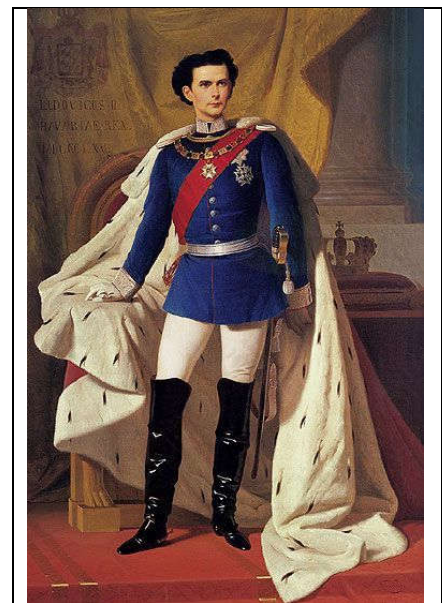
V knjigi »*Doba čarovnic*«, ki sta jo napisala Kurt Baschwitz in Tatjana Winter, piše, da je bil edini namen procesov ta, »da osumljeno osebo prisilijo k priznanju krivde«. Mučenje je bilo nekaj običajnega. Osumljenke so tehtali, saj so verjeli, da čarovnice tehtajo zelo malo ali nič.

Urša Maver, 8. B

Viri: Gunnar Heinsohn, Otto Steiger: Uničenje modrih žensk, <http://wol.jw.org/sl/wol/d/r64/lp-sv/102014166> (29. 1. 2016).

LUDVIK II. BAVARSKI

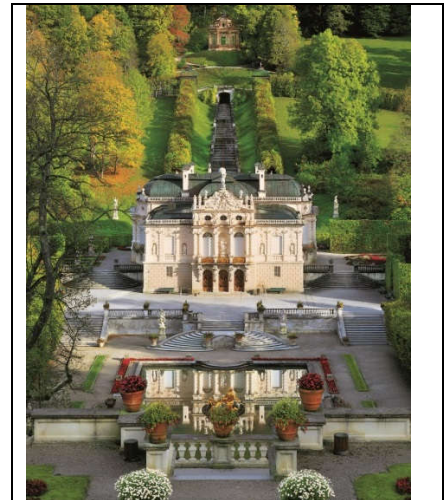
Znan je tudi kot Labodji kralj in nori kralj Bavarske. Rodil se je 25. avgusta leta 1845 v kraljevski dinastiji Wittelsbach. Njegovo otroštvo je bilo zapolnjeno s pravljicami, saj je na dvorcu predstavljal svoja dela sam Hans Christian Andersen. Ko je bil star 18 let, je njegov oče umrl. Ob začetkih njegovega vladanja je na dvor povabil skladatelja Richarda Wagnerja in ga kmalu sprejel za sorodno dušo. A ta je kmalu moral oditi. Ludvik je takrat celo pomislil na odstop s prestola. Krizo je premagal, vendar po njej nikoli več ni bil isti. Začel je uresničevati svoje sanje ter začel graditi gradove. Čeprav je imel zelo visoke stroške, je še vedno zapravljal svoj denar. Zato so ga kmalu razglasili za

duševno motenega, ker je gradil gradove, namesto ljudi je izbiral družbo junakov, ni se želel poročiti, podnevi je spal ter ponoči bedel. 1. junija 1886 so ga s tako določeno diagnozo odvedli iz Neuschwansteina. 13. junija se je z zdravnikom dr. Guddenom podal na sprehod ob jezeru, istega večera pa so oba našli mrtva na obali.

Grad Linderhof

Leta 1868 se je po vzoru francoskih gradov začela izgradnja dvorca Linderhof. Ludvik je želel s tem dvorcem izkazati občudovanje francoskim kraljem. Dvorec je bil zgrajen v desetih letih, v njem pa je bil med drugim postavljen kip Ludvika XIV., ki mu je двореc tudi posvečen.

Grad Herrenchiemsee

Ludvik je leta 1878 kupil Herreninsel, otok na Kimskem jezeru, da bi tako preprečil sečnjo dreves na njem. Istega leta se je začela gradnja gradu, ki ga je prav tako posvetil svojim vladarskima vzoroma, Ludviku XVI. in kraljici Mariji Antonietti.

Grad Neuschwanstein

Načrti za njegovo izgradnjo so bili izdelani leta 1868, izgradnja pa se je začela 22. septembra 1869. Na osamljeni "Labodji skali" se je začelo ravnanje terena, da bi se ustvaril prostor za gradnjo. Ludvik je nadzoroval vsak korak pri gradnji in sodeloval pri vsaki podrobnosti. Vsaka dvorana in prostor sta razkošno urejena ter do zadnjega kotička poslikana s prizori iz germanske in grške mitologije ter srednjeveškimi viteškimi in krščanskimi upodobitvami. V vsakem kotičku gradu je mogoče naleteti na upodobitve labodov, ki jih je Ludvik prevzel kot svoj viteški simbol. Nad labodi je bil očaran že kot otrok in šele pozneje je odkril, da so tudi emblem viteza Lohengrina. Vendar dvorane niso nikoli sprejele gostov.

Walt Disney je pri tem gradu dobil navdih in ga uporabil pri svojem logotipu.

Špela Habjan, 8. c

Viri: https://sl.wikipedia.org/wiki/Ludvik_II._Bavarski

ZANIMIVOSTI 2. SVETOVNE VOJNE

Adolf Hitler

Rojstvo: 20. 4. 1889, Braunau, Avstrija

Smrt: 30. 4. 1945, Berlin, Nemčija

Njegovi poklici: politik, vojak, slikar, politični pisec, revolucionar in državnik

Rodil se je v mestecu Braunau ob reki Inn. O rodu Adolfa Hitlerja so se pogosto širile z dokazi slabo podkrepljene razlage, po katerih naj bi bili njegovi predniki judovskega rodu.

Adolf Hitler v Munchnu leta 1939

Leta 1936 se je Hitler skupaj z Benitom Mussolinijem vmešal v špansko državljansko vojno. 9. in 10. novembra leta 1938 je prišlo do tako imenovane kristalne noči, ko so požgali sinagoge, izropali judovska podjetja in 30 tisoč moških poslali v koncentracijska taborišča.

25. aprila 1945 so zavezniki vstopili v Berlin. Hitler je bil takrat že v svojem podzemnem bunkerju. 30. aprila se je poročil s svojo dolgoletno ljubico Evo Braun, nato pa skupaj z njo naredil samomor.

Hitler je 22. maja z Mussolinijem podpisal jekleni pakt – vojaško zavezništvo, kateremu se je nato pridružila še Japonska, medtem ko je z Rusijo sklenil pakt o nenapadanju. Hitler je vojno želel omejiti le na Poljsko, obenem pa se je bal vojne z Veliko Britanijo in Francijo, zato ju je zavajal z lažnimi obljubami o miru.

Alex Perko Plavec, 8. b, in Lana Benčan, 8. B

Viri: Wikipedija, Google – splet (sl.wikipedia.org/wiki/Adolf_Hitler)

Druga svetovna vojna – vzroki

1. Nemčija, Italija in Japonska so se relativno pozno industrijsko razvile in so zaradi tega močno zaostajale v širjenju kolonialnih imperijev glede na Veliko Britanijo in Francijo. Nemčija je bila poleg tega v prvi svetovni vojni poražena in je na podlagi Versajske pogodbe ostala brez kolonij, Italija in Japonska pa sta bili kljub zmagi razočarani nad vojnim izkupičkom.

2. Nacionalizem, ki je bil prevladujoča ideologija Evrope 19. stoletja, je povečal svoj vpliv v vzhodni Evropi, kjer so na ruševinah treh starih monarhij – Otomanskega cesarstva, Avstro-Ogrske in Ruskega imperija – po pravici do samoodločbe nastale številne narodne države. V večini primerov pa se meje novih držav niso ujemale z etničnimi mejami, zaradi česar je bil pogost iredentizem (politično gibanje za priključitev ozemlja z narodno manjšino k matični državi) in napetosti med narodi. Na drugi strani so bile druge novoustanovljene države – Kraljevina SHS, Češkoslovaška in delno Poljska – večnarodne in tako obremenjene z notranjimi napetostmi, ki so se kazale tudi v mednarodnih odnosih. Nacionalizem se je razširil tudi v Azijo, še posebej preko evropskih kolonialnih sil. Prav tako se je nacionalizem izkazoval tudi kot rasizem, ki je imel pomembno vlogo v poslabšanju odnosov med Japonsko in ZDA.

3. Tretji dejavnik, ki se je pojavil šele po koncu prve svetovne vojne, je bil zlom predvojnega gospodarstva, ki je temeljilo na svobodni trgovini. Večina držav je po vojni namreč delovala avtarkično¹ in protekcionistično, kar je bil povod za številne spore med državami in za gospodarsko nestabilnost, ki je povzročila veliko gospodarsko krizo konec 30. let.

4. Novi dejavnik je predstavljal pojav dveh različnih ideologij, fašizma in komunizma, ki sta, vsaka na svoj način, predstavljali radikalno alternativo povojni ureditvi in katerih nasprotja so se odražala tudi v mednarodni politiki.

Vojna je tako še okrepila močan kulturni in psihološki šok, ki so ga povzročile posledice prve svetovne vojne. Mnoge države, še posebej tiste, ki so se imele za zmagovalke, so se poskušale izogniti vojni z diplomacijo kot edinim sredstvom reševanja mednarodnih sporov, medtem ko je v javnosti teh držav prevladoval pacifizem in želja po ignoriranju provokacij, ki bi lahko povzročilo nov svetovni spopad.

Lana Benčan, 8. b, in Alex Perko Plavec, 8. b

Viri: splet (google) sl.wikipedia.org/wiki/Druga_svetovna_vojna

Učbenik: Anita Mirjanič, Jelka Razpotnik, Damjana Snoj, Helena Verdev in Anka Zuljan: Raziskujem preteklost 8, Rokus Klett, 2010.

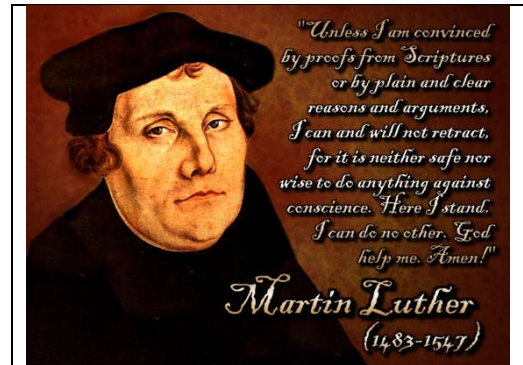
¹ Avtarkija je narodno, državno gospodarstvo, ki hoče zadovoljiti svoje potrebe samo, neodvisno od uvoza.

ZNANE ZGODOVINSKE NEMŠKE OSEBNOSTI**Martin Luther – začetnik reformacije**

Martin Luther (pravo ime Martin Luder) je bil nemški teolog in menih, ki se je rodil 10. novembra 1483 v kraju Eisleben v Nemčiji, umrl pa je v rojstnem kraju 18. februarja 1546.

Njegovi nauki, izraženi v 95 tezah, ki jih je 31. oktobra 1517 poslal nadškofu v Mainz in Magdeburg

ter škofu v Brandenburg, so navdahnili reformacijo in nastanek skupin luterancev, protestantov ter drugih. Njegov poziv Cerkvi, naj se vrne k nauku Svetega pisma, je botroval številnim novim običajem. Luthrovo neomajno nasprotovanje katoliški cerkvi je privedlo do izobčenja in njegove proglasitve za krivoverca. Njegov volilni knez Friderik Modri ga je zaščitil tako, da ga je skril na svojem gradu Wartburg. Tam je Luther dokončal svoj prevod Svetega pisma v nemščino.

Ta prevod je pripomogel k razvoju enotne različice nemškega jezika in prevajalstvu dodal nekatera nova načela. Njegove himne so znova spodbudile razvoj petja v krščanstvu. V nekaterih krščanskih ločinah je njegova poroka s Katharino von Bora 13. junija 1525 začela običaj poročanja duhovnikov.

V katoliški cerkvi ga je najbolj motilo prodajanje odpustkov. Zavzemal se je, da bi verniki sami prebirali Sveto pismo ter trdil, da človek ne potrebuje papeža, da bi se približal Bogu.

Prvi dve slovenski knjigi sta izšli prav zaradi reformacije, kajti Primož Trubar je bil protestant in se je zavzemal predvsem za branje knjig oz. Svetega pisma v rodnem jeziku. Zato je Trubar l. 1550 izdal prvi dve slovenski knjigi, Abecednik in Katekizem.

Marko Posavec, 8. c

Viri: splet, (google), Wikipedija sl.wikipedia.org/wiki/Martin_Luther

Johann Sebastian Bach

Bil je nemški skladatelj in organist v obdobju baroka. Rodil se je 21. 4. 1685, umrl pa 28. 7. 1750. Prihajal je iz glasbene družine, v kateri so bili skoraj vsi skladatelji ali organisti. Živel je zelo skromno in preprosto kljub vsem priznanjem, ki jih je prejel. Zaposlen je bil kot dirigent in organist. Dirigiral je na številnih nemških dvorih in znanih cerkvah.

Med ljudmi je poznan kot eden najboljših skladateljev vseh časov. Za njegova dela je značilno, da so obarvana z intelektualno globino, predvsem pa so tehnično zahtevna in slovijo po umetniški lepoti. Poleg tega so bila tudi navdih mnogim glasbenikom, med drugim tudi Mozartu. Ustvaril je izredno veliko skladb, od enostavnih do celovečernih oratorijev. Slovel je tudi po tem, da je bil eden najbolj univerzalnih pisateljev tistega časa.

Pri glasbeni poti je imel v veliko oporo in za motivacijo svojega očeta. Pri učenju glasbe pa ga je poleg očeta podpirala tudi njegova mati Elizabeta. Pri svojih rosnih osemnajstih letih se je kot izobražen organist, čembalist in violinist zaposlil v prvi službi. Takrat se je zanj začelo tako rečeno »ustvarjalno obdobje«. Sprva se je zaposlil kot violinist, a njegova strast so bile orgle. Kmalu zatem je postal organist v Arnstadt.

Leta 1707 se je poročil s svojo sestrično v drugem kolenu, Marijo Barbaro Bach, ki mu je rodila sedem otrok. Trije so zgodaj umrli, najstarejša sinova Wilhelm Friedemann in Philipp Emanuel pa sta postala slavna skladatelja in naslednika svojega očeta. Köthensko obdobje je bilo eno srečnejših v Bachovem življenju. Na voljo je imel kapelni orkester z osemnajstimi dvornimi glasbeniki. Zanj je napisal največja instrumentalna dela, predvsem šest Brandenburških koncertov. V tem obdobju so nastale tudi klavirske skladbe za sina Wilhelma Fridermanna »Clavier-Büchlein« (Klavirska knjižica) ter prvi del »Dobro uglasenega klavirja«. Ker pa je vsega lepega enkrat konec, je to doletelo tudi Bacha. Njegovo srečo je nenadoma prekinila ženina smrt. Ker so otroci potrebovali mater, se je leta 1721 poročil s trobentačevo hčerko Anno Magdaleno Wilcken. Bila je zelo muzikalna, sposobna čembalistka in pevka, predvsem pa ljubeča mati (tudi otrokom iz prvega zakona). V skoraj tridesetletnem zakonu je rodila trinajst otrok, devet jih je umrlo že v rosní mladosti, oba najmlajša sinova, Johann Christoph Friderick in Johann Christian pa sta, kot oba starejša brata, še danes cenjena skladatelja.

Kot violinistka bom za konec izhajala še iz svojih izkušenj. V vseh teh letih igranja sem se prav letos prvič soočila z Bachovo Sonato, ki mi je zelo pri srcu, saj ima globoko vsebino in umetniški navdih. V besedilu sem omenila, da ima J. S. Bach tehnično zelo zahtevne skladbe, s čimer se popolnoma strinjam. Zato vsi, ki se lotite katere koli Bachove skladbe, ne vrzite takoj puške v koruzo, saj vam bo s trdim delom in močno voljo zagotovo uspelo!

Brina Omahen, 8. c

Viri: sl.wikipedia.org/wiki/Johann_Sebastian_Bach

ZNANE NEMŠKE OSEBNOSTI DANES**Claudia Schiffer**

DATUM ROJSTVA: 25. 8. 1970

KRAJ ROJSTVA: Rheinberg, Severno Porenje –
Vestfalija, Zahodna Nemčija

Je manekenka in modna oblikovalka. Zaslovela je v zgodnjih devetdesetih, ko se je pojavila na naslovnici francoske različice revije Elle. Pojavila se je na več kot sedemsto naslovnica različnih revij in še danes jo najamejo za oglaševanje različnih parfumov in izdelkov luksuznih znamk. Leta 2002 je revija Forbes njeno premoženje ocenila na 55 milijonov \$ (38 milijonov £). Zaigrala je tudi v nekaterih filmih (The Blackout, Meeting Genevieve, In Pursuit, Zoolander, Dharma and Greg ...). Leta 2002 se je poročila z režiserjem Matthewom Vaughnom, s katerim ima 3 otroke: sina Casparja Matthewa, hčerko Clementine Poppy in še eno hčerko, imenovano Cosima Violet.

Heidi Klum

DATUM ROJSTVA: 1. 6. 1973

KRAJ ROJSTVA: Bergisch Gladbach

Je manekenka, modna oblikovalka, igralka in TV-voditeljica. Njena kariera se je začela malo pred maturo, ko je zmagala na modnem natečaju, ki ji je prinesel 300.000 dolarjev vredno pogodbo. Zaigrala je tudi v CSI: Miami, Ella Enchanted, The Devil Wears Prada itd. Kot sodnica se je pojavila v šovu Amerika ima talent in Naslednji nemški supermodel. Poročena je bila trikrat. Leta 2003 je bila v zvezi s Flaviem Briatore, s katerim ima hčerko Heleno. Leta 2005 se je poročila z glasbenikom Sealom, s katerim ima 3 otroke: Henry Gunther Ademola Dashtu Samuel, Johan Riley Fyodor Taiwo Samuel in Lou Sulola Samuel. Ločila sta se leta 2012.

Sebastian Vettel

DATUM ROJSTVA: 3. 7. 1987

KRAJ ROJSTVA: Heppenheim, Nemčija

Sebastian Vettel je nemški dirkač Formule 1. Prvo priložnost v Formuli 1 je dobil na Veliki nagradi Turčije v sezoni 2006. Trenutno vozi za ekipo Scuderia Ferrari in je štirikratni zaporedni svetovni prvak z ekipo Red Bull Racing. V zvezi je s Hanno Prater, s katero ima dve hčerki.

Michael Schumacher

DATUM ROJSTVA: 3. 1. 1969

KRAJ ROJSTVA: Hürth, Zahodna Nemčija

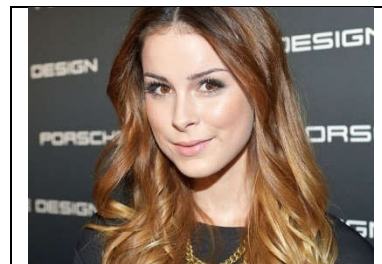
Michael Schumacher je dirkač Formule 1 in sedemkratni svetovni prvak. Je prvi Nemec, ki je osvojil naslov prvaka v Formuli 1 in je ambasador UNESCA. Bil je udeležen v številnih humanitarnih akcijah. V le zadnjih štirih letih je kot dirkač v dobrodelne namene podelil vsaj 50 milijonov dolarjev. Schumacher je poročen s Corinno Betsch. Imata dva otroka, hči Gino-Mario in sina Micka. Schumacher je posodil svoj glas za animacijski film Cars kot Rosso Corsa Ferrari F430. 29. decembra 2013 se je Schumacher med smučanjem v francoskem Méribelu hudo poškodoval. Pri padcu je z glavo udaril ob skalo in utrpel možganske poškodbe.

Lena Meyer-Landrut

DATUM ROJSTVA: 23. 5. 1991

KRAJ ROJSTVA: Hanover, Nemčija

Lena se že od petega leta ukvarja z baletom, glasbeno pa se je uveljavila šele na nemškem predizboru za Pesem Evrovizije 2010. Je zmagovalka 55. tekmovanja za Pesem Evrovizije. V finalu, ki je potekal 29. maja 2010 v Oslu, so ji gledalci in strokovne žirije 39 sodelujočih držav namenili 246 točk. Pojavila se je tudi na nemški različici glasbenega šova The Voice Kids kot sodnica.

Nataša Lukič, 8. b

Viri: svetovni splet (google):

https://sl.wikipedia.org/wiki/Claudia_Schifferhttps://sl.wikipedia.org/wiki/Lena_Meyer-Landruthttps://en.wikipedia.org/wiki/Heidi_Klumhttps://sl.wikipedia.org/wiki/Michael_Schumacherhttps://sl.wikipedia.org/wiki/Sebastian_Vettel

MESEC ŠOLSKIH KNJIŽNIC in MLADI LITERATI

Pa ne samo knjižnic ... Tudi literature. Učenka Urška Glavan iz 9. b je bila letošnje leto kar dvakrat nagrajena, in sicer za literarni prispevek z naslovom *Srečala sem Jožefa Stefana*, nekaj tednov nazaj pa še za spis *Od zrna do kruha*. Preberite si njeni zgodbi, navdušeni boste!

MIDVA

Moje ime je Peter. Obiskujem deveti razred osnovne šole. Ne, nisem nadarjen učenec. Čeprav bi rad bil. Mislim, no, kdo pa noče biti? Moje ocene so povprečne. Toda rad imam biologijo, zgodovino, kemijo in fiziko. Pravzaprav ni predmeta, za katerega bi lahko rekel, da mi ni všeč. Toda moj vlak je že odpeljal. Nadarjene izbirajo samo v petem in šestem razredu. Tako se mi vsaj zdi. Zdaj so se stvari verjetno spremenile. Po eni strani imajo nadarjeni veliko odgovornost. Vsi predmeti jim gredo dobro in na vsakem tekmovanju se dobro odrežejo. Za nadarjene so tudi vedno kakšne zanimive delavnice, ki bi se jih rad udeležil. Saj ne, da mi ne bi bilo ponujeno, da se jih lahko udeležim. Samo čudno bi bilo, tam med vsemi pametnimi in nadarjenimi. Z nadarjenimi v našem razredu se odlično razumem. Toda vseeno obstaja neka nevidna razlika. Oni so nekaj več. V življenju jim bo zagotovo uspelo. Nikoli niso nesramni. Nikoli se ne mečejo ven, v smislu: »Jaz sem več kot ti.« Privoščim jim.

V razredu je dekle. Ah, no, v vsakem razredu so dekleta. Toda to dekle je nekaj posebnega. Vanjo sem se zaljubil šele letos. Bilo je čisto naključje. Oba sva se prijavila na tekmovanje iz zgodovine. Kar naenkrat sem spoznal, da je v resnici ne poznam. Da je več kot le sošolka, ki jo vprašam, kaj je bilo za nalogo ali če se bo javila. Hotel sem jo spoznati. Toda potem? Potem ne bi bilo poti nazaj. Kar naenkrat se zaveš, v devetem razredu sem. Vem, na katero srednjo šolo grem. Vem, na katero srednjo šolo gre ona. Ne greva na isto šolo. Življenje je ironija. Tako sem tiho. Ničesar ne rečem. Prikrito jo opazujem. Rad bi si zapomnil vsak nasmeh, pogled, pomežik ... OK, dovolj, postajam sentimentalen.

Imam starejšega brata Arturja. Na kratko Art. Saj vem, Peter in Artur sta glavna junaka vsak v svoji fantazijski zgodbi. Moja mami je knjižničarka, oči pa je že od nekdaj knjižni molj. Tako sta se spoznala. Art je star triindvajset. Piše diplomu iz fizike. Ne vem, kaj naj mu podarim ob diplomi.

Od jeze in razburjenja brcnem v predalnik. Vsi predali se odprejo, listi pa popadajo ven. Glasno zavzdihnem. »Super,« zamrmram. Pod roke mi pride list papirja, na katerem je napisan program iz CŠOD-ja, v katerem smo bili z razredom. Bilo je super. Prižgem računalnik in preverim, če je kaj primerneza za skoraj diplomirane fizike. Nič primerneza. Art je prestar za kaj takega.

»In prišel je princ na belem konju in rešitev vseh narodov,« vstopi moj pametni brat, za katerega ne vem, kaj naj mu podarim ob diplomi. »Mrš ven, moteči dejavnik, učit se moram!« Kot da ne bi nič rekel, se vrže na mojo posteljo. »Rešilna konjenica je prišla. Kje je

problem? Naj uganem, dekle?» Zmeraj je tako jasnoviden ali pa ne. »Pa kaj, saj je itak vseeno, ona gre na gimnazijo, jaz grem na Vegovo,« sem začel tarnati. »Zato so bratje. Pridi, bratec moj mali, Peterček, pridi, no, pod mojo perut. Starejši brat je tukaj.« Vrgel sem se poleg njega na posteljo. »V šoli so objavili natečaj za nadarjene, pa ne vem, ali bom zmogel, saj nisem med nadarjenimi,« glasno potožim.

Moj starejši brat je faca. Kljub letom razlike se odlično razumeva. Če ima kdo od naju težavo, veva, koga poklicati. Pri nama ne gre le za to, da se pokličeva, ko imava težave. Enkrat je imel neverjeten dan, ki se je začel grozno. Šel je v knjižnico, da bi se učil za hitro bližajoči se izpit. V knjižnici je našel knjigo, ki si jo je želel prebrati že zelo dolgo. Potem pa je prišla do njega mlada mamica s štiriletno punčko in petmesečnim dojenčkom. Knjižnica je bila takrat zelo polna in mamica ga je prosila, če lahko za trenutek prisede, saj mora poiskati dudo. Mala punčka se mu je veselo smehljala in na ves glas čebljala. Art je vedno znal z otroki in kmalu sta se s punčko pogovarjala o njenih najljubših knjigah. Za lep konec dneva pa mu je dojenček v slovo namenil širok nasmeh. Takrat me je poklical in mi povedal, kako krasen dan je preživel.

»Tvoj problem je, da nimaš v roki lista, na katerem piše, da si nadarjen in talentiran? To ti lahko jaz povem, da si. Poslušaj, ne rabiš lista papirja, da bi vedel, česa si sposoben. Ne rabiš potrditve na tak način, le verjemi vase, v nobenem trenutku ne podvomi in lahko boš osvojil svet in veselje. Ko se bo zgodilo, da bo dvom prevzel tvoje misli, upaj, saj je upanje gonilo sveta. Kaj misliš, da žene ljudi naprej? Upanje. Revne ljudi, ki upajo, da bodo zjutraj odprli oči in se zazrli v lepši in bolj pošten svet. Hči bogatega veleposlanika upa, da bo našla nekoga, ki jo bo ljubil zaradi nje same in ne zaradi bogastva, ki ga bo podedovala. Upanje je mogočna sila. Morda v njem ni prave čarovnije, toda če veš, kaj si najbolj želiš, in to hraniš v sebi kot svetlobo, lahko z upanjem spremeniš stvari, skoraj kot bi čaral. A upanje je eno. Čisto nekaj drugega je pogum. Si dovolj pogumen, da si boš upal in poskusil? Zmoreš vse, kar si zamisliš, in pri tem vztrajaš do konca.« Nasmehnem se in razmislim o njegovih besedah. Art mi da čas, da o vsem razmislim. Ve, da ga potrebujem.

»Hvala, to mi bo precej pomagalo. Mislim, da razumem, kaj hočeš povedati. Tole si dobro povedal, sploh si ne predstavljam sveta, kjer ne bi bilo upanja in poguma. Saj veš, da te imam rad, ne?« Potem sva se še veliko pogovarjala. Domov pride samo čez vikend in med tednom se nama zgodi veliko lepih stvari, ki bi si jih rada povedala.

Čez teden dni sem se spomnil, kaj bi lahko Artu podaril ob prejetju diplome. Majhnega kužka, ki ga bi razveseljeval in mu jutra naredil lepša, saj vsi vemo, da se po jutru dan pozna. Oči mi je pomagal izbrati kužka na internetu. Majhen črn mešanček. Z vodjo doma smo se dogovorili, da bo Art lahko imel kužka v svoji sobi. Art je bil na podelitvi rahlo živčen, a je veselje ob uspehu zasenčilo vso živčnost. Po zabavi, ki je potekala kar pri nas doma, sem spečega kužka dal v škatlo in jo pokril. Škatlo sem odnesel Artu v sobo in mu rekel, da ga v sobi čaka moje darilo. Art se je opravičil prijatelju, s katerim se je pogovarjal, in šel v svojo sobo. Pomignil mi je, naj grem z njim. Kuža je rahlo smrčal v svoji škatli. Ko je Art dvignil

pokrov, se je zbudil in užaljeno bevsknil. Moj možati starejši bratec je od presenečenja rahlo kriknil, potem pa se začel glasno smejati. »V študentu je vse urejeno, cimra tako ali tako nisi imel in kužek gre lahko s tabo,« sem mu rekel rahlo sramežljivo. Nisem vedel, ali mu je darilo sploh všeč. »Si mu že dal ime?« me vpraša. »Ne, to je tvoja naloga,« mu odgovorim. »Ime mu bo Aron. Pristaja mu, se ti ne zdi?« Pokimam mu v znak strinjanja in smeje gledam, kako mu gruli. Na vratih se prikažeta oči in mami in nas slikata. Vsi se nasmejimo in gremo pojest ostanke torte. Art kar žari in z Aronom na kolenih več govori, kot pa je. Videti je srečen, da mu je uspelo. Tudi jaz sem srečen, saj je mojemu bratu všeč moje darilo. Takrat se zavem, da mi bo uspelo, le verjeti moram vase.

Ko sem prišel iz šole, sem bil vesel in žalosten hkrati. Danes je bil dan, ko smo šli le po spričevala in se poslovili od razrednika, učiteljev in šole. Poslovili smo se od dolgega obdobja v našem življenju. Zazrl sem se v dekletov obraz in ji rekel: »Želim ti lepo življenje.« Verjetno ni razumela. A bilo mi je vseeno. Jaz sem razumel. Pospravil sem spričevalo in se ulegel na posteljo. Slušalke sem si zataknil v ušesa in si zavrtel Let me go, pesem, ki jo je napisal Gary Barlow. V sobo vstopi mami in mi poda kuverto. »Pošta zate,« mi reče in tiho zapusti sobo. Srce mi začne hitreje biti in s tresočimi rokami preberem, kaj piše na listu. List položim zraven sebe na posteljo. Zavzdihnem. Vzamem list in začnem znova brati. Stečem iz sobe in objamem mami in očija, ki sta prisluškovala pri vratih. »Uspelo mi je,« jima povem. Oči mi da denar za vlak, da grem lahko povedat Artu, da mi je uspelo. Uspelo z njegovo pomočjo in podporo. Z nasmehom na obrazu sem sedel na vlaku.

»Živijo, mali. Mami je rekla, da si na poti k meni. Saj ne, da te nisem vesel, a kaj te je prineslo k meni?« me vpraša. Naročim mu, da naj sede in mu dam dragoceni list papirja. Sedem poleg njega in vzamem Arona v naročje. »Peter, uspelo ti je!« mi reče in se mi veselo nasmeje. Pogovarjava se, kaj to pomeni zame. »Hvala,« mu rečem, »uspelo mi je s tvojo pomočjo,« mu povem. »Res? Kaj sem pa storil? Daj mi povej, da bom še kdaj. Ne govori, da je to zaradi mene. Samo malo spodbude si potreboval.« Potem greva skupaj na kosilo proslavit.

Petrovo pismo iz CŠOD Arturju:

Hej!

Pišem ti iz CŠOD-ja, kjer se imamo fino. Vsak dan je nekaj posebnega in obarvan z drugačnimi rečmi. Zelo mi je všeč to, da sem vsak dan v naravi. To sem zelo pogrešal med šolskim letom, saj sem se moral samo učiti. Tudi tukaj se učimo, samo na drugačen način. Si vedel, da je fizika lahko še bolj zanimiva, kot sicer je? Zdaj razumem, kaj je pomenilo pomanjkanje časa za poskuse.

Meni je bila najbolj všeč vožnja z ladjico, ki je bila srednje velika. Sploh se ni nagibala in majala, kot sem pričakoval. Da slučajno ne bi bilo komu slabo, smo peli mornarske pesmi, ki nas jih je naučil kapitan. Izvedel pa sem veliko o morju in njegovih prebivalcih.

Ob koncu obiska bom v dobri kondicijski formi, saj vsak dan kolesarimo in si ogledujemo znamenitosti. Najbolj me zanima zgodovina kraja, zato postavljam zelo

radovedna vprašanja, na katera mi znajo odgovoriti vsi vodiči in včasih povedo še kaj zanimivega.

Zadnjo noč bomo imeli ples, s katerim se bomo poslovili od ČŠOD-ja. Učitelji nam bodo dovolili vzeti vajeti v svoje roke in še zabavali se bomo po svoje. Pred tem pa se bomo igrali različne igre.

Ne boš verjel, koga sem srečal tu. Tisto dekle, ki sem ji zaželel lepo življenje. Tu je nisem pričakoval, saj ni med nadarjenimi. Nekaj nadarjenih ni moglo priti in zato je prišla ona. Bila sva edina, ki sva se poznala, zato sva se zelo zblížala. Povedala mi je, da sem ji že nekaj časa zelo všeč in da mi tega ni želela povedati, saj greva v različni srednji šoli. Da ravnaš po svojem srcu, moraš biti močan in različni srednji šoli sva vzela kot preizkušnjo, saj živiva precej v bližini in se bova lahko srečevala. Zdaj vem, kaj je pogum in tveganje. Poskusil sem in zmagal.

Se vidiva doma.

Peter

MOJA DOMOVINA – OD ZRNA DO KRUHA

Pogledal sem po pognojeni njivi. Zime je konec in dela na polju so se začela. Čez dober teden bomo orali. Seveda le, če nam bo vreme naklonjeno. Živim v vasi. Spadamo med bogatejše. Res da imamo nekaj hlapcev, toda tudi najstarejši sin mora pomagati pri delu. Ko pomagaš, se veliko naučiš za življenje po odhodu od doma. Star sem osemnajst let in čas je, da se oženim. Imam že izbranko. Ime ji je Agata. Njena družina ni med bogatejšimi v vasi, a hočem samo njo. Oče se je težko sprijaznil z njo, saj njena dota ni velika. Sprijaznjenje zanj velja, da nisem več dedič. Dedoval bo moj brat. Dobil bom kos zemlje z majhno hiško. Ni mi žal. Za poroko smo se dogovorili, da bo v jeseni, ko bomo spekli kruh iz nove moke.

»Danes si pa dobre volje!« Glas je prišel od zadaj. Obrnil sem se in zagledal Agato. Namenila mi je širok nasmeh. »Seveda sem vesel. Danes smo gnojili njivo. Najina poroka se bliža.« Objel sem jo in jo poljubil na čelo. »Še vedno ne morem povsem verjeti, da je tvoj oče privolil. Alojzi, ne smeš se mi, nismo bogati in tvoj oče se morda ne bi hotel strinjati. Kmalu bom morala iti. Janka sem pripeljala, da se igra s prijatelji pod vaško lipo.« Zvenela je zaskrbljeno. Vedel sem, da jo majhna dota skrbi, vedel pa sem tudi, da je veliko vezla in šivala, da bi vse skupaj prinesla v najin novi dom. Oče ima na drugem koncu še eno hišo. Kot najstarejšemu sinu mi pripada. Dal pa mi bo še kos zemlje, da bom lahko kmetoval. Kmetijo bo predal mojemu mlajšemu bratu. Sicer bi jo moral jaz, a sem se mu zameril, ker se nisem poročil z dekletom, ki ga je on izbral. Agata je slutila, da je tako, a nisem hotel, da bi vedela zagotovo.

Veliko sva se pogovarjala in povedal sem ji, da je zdaj ne bom mogel obiskati, saj bomo orali.

Oranje je težavno in dolgotrajno delo, saj moramo z dvema voloma in plugom prehoditi njivo. Delam še posebej pazljivo, saj vem, da delam zadnjič. Ni mi žal, a vseeno bom njivo

pogrešal, saj sem jo dolgo obdeloval. Vse bo treba na novo začeti in vzljubiti zemljo, ki mi bo v prihodnje dajala kruh. Ko končamo z oranjem, zemljo zrahljamo z brano. Večje kepe zdrobimo in kamne pobereмо z njive. Setev se bo kmalu začela. Do takrat pa moramo poskrbeti za žito.

»Ste že zaorali do konca? Si v redu? Saj se nisi poškodoval, kajne?« Dobila me je naslonjenega na drevo pred najinim bodočim domom. Opazoval sem veter, ki je nagibal smreke in vodil oblake po nebu. »Pridi sem,« sem ji rekel tiho. Stopila je k meni in se naslonila name. Zaprla je oči in samo poslušala zvok vetra, petje ptic in šumenje potočka v bližini. »Prelepo,« je izdahnila. »Tukaj bova nekoč stala oba že stara in osivela.« Samo nasmehnila se je, besede niso bile potrebne. Samo stala sva in poslušala, gledala in se čudila tej lepi slovenski zemlji.

Iz košare na boku jemljem žito in ga enakomerno raztresam naokoli. Pri delu moraš biti natančen, saj je od tega odvisna rast žita. Žito smo pred sejanjem očistili z rešetom in ga razkužili. Veliko dela in truda je vložnega v to, da vzklije novo seme. Delo narave je nekaj čudovitega, v zadovoljstvo mi je tudi vedenje, da naj se zgodi kar koli, narava bo poskrbela zase. Med rastjo je treba žito dognojevati, odstranjevati plevel in ga varovati pred boleznimi in škodljivci.

»K Agati grem,« sem rekel materi. »Prav, pa lepo jo pozdravi. Boš videl, vse bo še v redu, oče ti bo odpustil. Poleg tega bi težko našel boljšo mater svojim otrokom. Si videl, kako skrbi za svoje mlajše bratce in sestrice? Resnično izjemno.« Mater sem poljubil na lice in se zahvalil, ker me podpira. Bila je ena redkih. Mlajši brat je zelo vesel, ker bo kmetija postala njegova, z očetom pa se nikoli nisva dobro razumela. Edino, kar nama je skupno, je ljubezen do zemlje in njenih darov. Ko sem prišel do Agatine hiše, sem slišal dekliški klepet. Agata je sedela za mizo in vezla. Njeni mlajši sestri dvojčici sta veselo čebljali. Prosili sta, da naj jima pove zgodbo o tem, kako sva se spoznala. »Poznala sva se od nekdaj. Vedela sva, kdo je kdo. Nikoli se nisva spoznala. Kar veš, da ta oseba obstaja, toda v resnici je ne poznaš ... Bilo je poletnega dne, ko sem Janka pospremila do lipe, da bi se igral s prijatelji. Ni mu bilo všeč, da ga spremlja starejša sestra. Drugi otroci so vedno prihajali sami. Skril se je v hlev Alojzijeve družine. Šla sem ga iskat. Skrit je bil v boksu njihovega novega konja. Šla sem za njim, da ne bi bilo kakšnih težav. Nisem vedela, kam se je skril, zato sem pogledala v vsak kot. Alojzi je prišel in videl človeka, ki se plazi po hlevu. Zgrabil me in me vrgel na slamo, potem pa je legel name. Spogledala sva se. Jaz se mu primazala klofuto. Skobacala sem se izpod njega in rekla Janku, naj pohiti. Tisti dan sem imela že vsega dovolj in potem te še nekdo vrže v slamo ... Alojzi mi ni dovolil, da bi odšla, posedel me je na klopco pred njihovo hišo in začela sva se pogovarjati. Potem sva se pogovarjala vsakič, ko se je šel Janko igrati. In preprosto dobiš tisti občutek, da ti je oseba všeč. Vedela sem, da ne bova mogla biti skupaj, saj si njegov oče želi samo povečati posest, jaz pa mu ne ustrezam, saj nimam velike dote ...« Njen glas je zamrl in ni vedela, kako nadaljevati. »Meni je vseeno, kolikšno doto imaš, važno, da te imam jaz rad.« Stopil sem k njej in jo poljubil na čelo. Dvojčici sta me navdušeno objeli. Agata je stopila do mene in me objela. »Boste kmalu želi?« me je vprašala. Odgovoril sem ji, da kmalu.

Izmenjala sva si nasmeška. Govorila sva še o najinem domu in povedala mi je, da je večina prtov in rjuh že izvezenih.

Ko me je oče po večerni molitvi vprašal, kje sem bil, sem mu odgovoril po resnici. Oče me je vprašal, zakaj to delam, da mi želi srečo, a dekle ima premajhno doto. Mati mu je odgovorila, da ima dovolj veliko srce. S tem je bil pogovor končan. Bil sem vesel, da jo ima vsaj nekdo v družini rad.

Z bratom in očetom smo želi, sestre pa so vezale snope. Žeti smo začeli ob prazniku sv. Ane. Najprej smo poželi ječmen, potem rž, na koncu pa še pšenico. Snope smo odpeljali na kmetijo in jih zložili v late tako, da je klasje gledalo ven in viselo navzdol. Tako se bo hitreje posušilo. Ko smo končali, smo priredili praznovanje, na katerem se je pilo, pelo in plesalo. Na očetovo željo sem zaplesal z dekletom, ki mi ga je izbral. Zdi se mi, da je to načrtoval, saj je Agata to videla. Samo zmajala je z glavo in mi rekla, da naj uživam, dokler lahko, kajti ko bova poročena, bom plesal samo z njo. Glasno sem se zasmel. Oče se je zdel razočaran, saj se njegov načrt ni posrečil.

Žetvi je sledila mlačev ali metev, odvisno od žita. Pri mlačvi so se snopi sušili dva do tri tedne, potem pa smo snope pripeljali na pod. Po snopih smo topli s cepcem. Preden smo končali, smo ločili zrna od plev s pajklom, ki je odpihnil pleve. Žito smo potem dodatno očistili še na rešetu. To smo storili z žitom, ki je bolj drobno in krhko. Pri metvi smo snope razprostrli po podu, da se je žito mehčalo. Snope smo zvezali skupaj v kopico in mencali po njem. Na koncu smo ga očistili in spravili v kaščo.

Prvi voz z žitom smo peljali mlinarju, da ga bo zmlél. Ko smo dobili v moke zmleto žito, je mati spekla kruh v krušni peči. Preden ga je položila v krušno peč, ga je pokrižala. Sledila je poroka.

Nekaj let kasneje ...

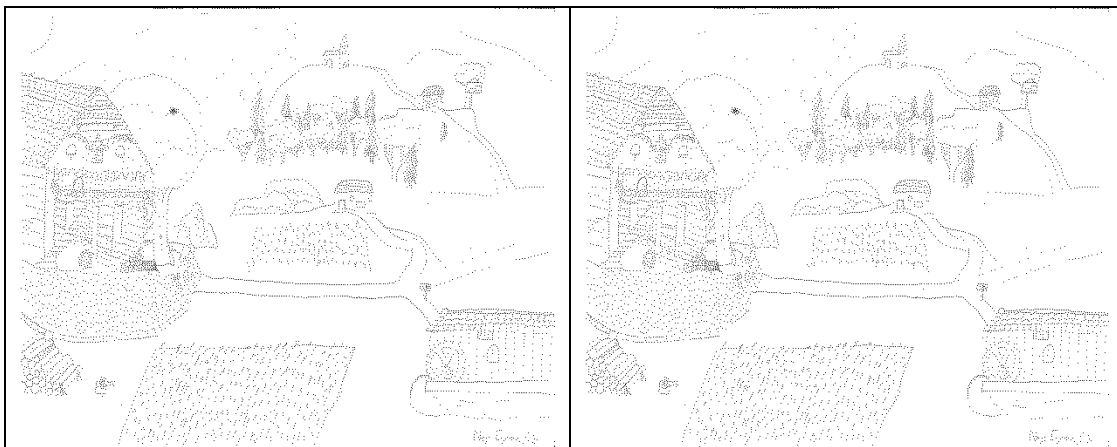
Z verande sem gledal polja, ki so se kopala v sončnem zahodu. Pogledal sem v hišo in se naslonil na podboj vrat. Žena je pela uspavanko utrujenima dvojčicama Lili in Loti. Imeni sta precej nenavadni. Predlagal ju je popotnik, ki se je ustavil pri naši hiši, da bi se okrepčal. Pohvalil je naš kruh, Agata pa je rekla, da je narejen z ljubeznijo. »Kako pa naj bo drugače, če pa ste sami tako ljubeznivi,« je odgovoril. Imel je prav. Nikomur ni odrekla kosa kruha, ne beraču ne popotniku. V trebuhu ji je rasel najin tretji otrok. Agata je prepričana, da bo rodila takrat, ko bomo položili kruh na mizo, kruh, ki bo spečen iz nove moke.

Ne trudim se preseči posestvo svojega očeta. Zmeraj posadim toliko, da je dovolj. Časa ne maram preveč posvečati delu, saj narava uredi vse sama, poleg tega pa bi bil rad zraven pri vsakem nasmehu svojih otrok.

Ko dvojčici zaspita, se z Agato z roko v roki odpraviva proti drevesu. Naslonim se nanj, Agata pa name. Roke položim na njen trebuh in čutim premike najinega otroka. Komaj čakam, da ga naučim ljubiti slovensko zemljo. Da mu pokažem, kaj vse narava zmore. Vem, da bo vse v redu. Žito zori, kmalu bomo spekli kruh iz sveže moke. In zgodba od zrna do kruha se bo znova začela. Vsaka zgodba bo posebna. Vsaka zgodba naj bo edinstvena kot moji otroci. Otroci bodo zgodbe pripovedovali svojim otrokom in njihovi otroci svojim ... Lepo bi bilo, če bi vse zgodbe imele srečen konec, tako kot najina ...

Urška Glavan, 9. b

Pri projektu Od zrna do kruha pa ni bila nagrajena le Urška Glavan, pač pa tudi učenca Emil Ramić in Nejc Erjavec, oba iz 6. b. S svojima slikama sta navdušila komisijo.

Tudi pri pouku so učenke napisala krasna nadaljevanja zgodbe Mateja Dolenca. V 6. razredu smo prebrali Strupeno Brigito. Nihče ni poznal celotne zgodbe, zato je bilo nadaljevanje še toliko bolj zanimivo ...

Mate Dolenc: STRUPENA BRIGITA (nadaljevanje zgodbe)

Živela sta Vane in njegov oče. Bila sta ribiča. Nekega dne sta kot ponavadi lovila ribe ...

PA LE NI BILA RIBA

Naenkrat se je v najino mrežo ulovila velika vaba. Riba je bila ogromna in kar naenkrat je začela govoriti: »Joj, kako to boli!« Jaz in Vane sva se začudila. Kako lahko riba govori? Riba je odgovorila: »Samo izpustita me!« Ribo sem položil nazaj v vodo.

Medtem ko sem jaz polagal ribo v vodo, je Vane preiskal okolico. Zagledal je človeka in gledal Vaneta. Vane je zakričal: »Kdo si?!« In stekel je za njim. Tujec je začel bežati, a mu ni ušel. Vane ga je ujel in pripeljal k meni. Bila je ženska.

»Kako ti je ime?« sem jo vprašal.

»Brigita sem,« je odgovorila.

»Zakaj si stala za drevesom?« sem jo vprašal.

»Ha ha ha, nahecala sem vaju. Jaz sem bila tisti glas.«

Poklical sem policijo. Odpeljali so Brigito v zapor. Od takrat naprej jo kličemo samo še Strupena Brigita.

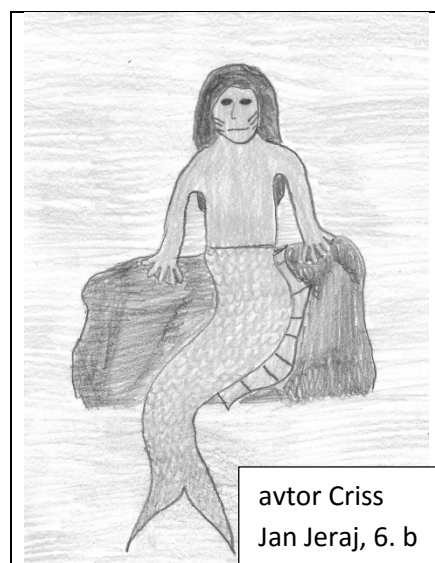
Nika Haler Metelko, 6. b (mentorica Andreja Robek Perpar)

TAKRŠČENA RIBA

Bilo je že pozno, zato sva se kljub svoji nevednosti odpravila spat. V postelji sem razmišljal o svoji ribi. Kako je to možno? Bi bilo lahko kaj drugega? In če že, kaj? Vsa ta in podobna vprašanja so me nažirala v moji sobici. Nazadnje sem le končno zaspal.

Vidim manjša vrata v tleh. Na tisoče jih je. Splazim se skozi ena in že me čakajo nova. Postajam vse bolj živčen. Zagledam namreč kapljico krvi. Skozi vsaka naslednja vrata je le še več. Nazadnje sem že do gležnjev v bazenu te rdeče zastrašujoče tekočine. Potem pa ... kot iznenada zaslišim ženski krik. Srce mi besno bije, kocine pa se mi naježijo. Nazadnje proti meni steče

coprnic. Njeni vražje dolgi kremplji se želijo hladnokrvno zapičiti v mojo kožo. Spustim krik, ki je nenavadno podoben prej slišnemu. Potem pa ...

Sopihajoč in poten se zbudim. Srce mi bije kot le kaj. Nazadnje začutim velikansko žejo. Stopim v kopalnico. Šele ko zares zagledam svojo podobo, se popolnoma pomirim. Na čelu se mi svetijo kapljice znoja, sicer pa sem še vedno jaz. Marjan, slabih 180 centimetrov pri dobrih 70 kilogramih. Modre oči, osiveli lasje in malce zguban obraz. Povsem običajen upokojenec z izjemo dejstva, da se namesto z vožnjo traktorja in vzgajanjem vnukov ukvarjam s skrivnostno mutantsko ribo. Kakorkoli že, kmalu se bo zdanilo in če bom na krovu postoril kakšno malenkost, bom Vaneta spravil v dobro voljo in ga pripravil do pogovora o včerajšnjem dogodku.

Ko sem tako pometal po krovu, me naenkrat zmoti Vanetov glas: »Hej, kaj pa počneš?!« Izgleda nezadovoljen, zato se mi niti ne ljubi z njim prerekati. Zdolgočaseno in mrmrajoče se umaknem stran. A tak sem le na videz. V glavi pa mi vihra tisoč misli. Od kdaj se pa Vane tako obnaša? Nikoli ni bil tako odrezav in nesramen. Tako obnašanje sploh ni primerno! Pa ne rečem nekim frkljam z blokovskega hodnika. Ampak on?! Nemogoče. Kaj pa če ima kaj za bregom?!

To me tare še cel dan. Vsak trenutek, ko Vaneta ni, čas izkoristim za obhod v podpalubo, kjer hodim gor in dol po sobi in tuhtam o njem. Nazadnje se mi v spomin priključijo moje sanje. Vrata, vrata in potem ... Seveda, vrata! Navdušen začnem iskati kakršnokoli odprtino v tleh. In res, pod manjšo karo preprogo res najdem preprogo. Obdane me dobro znana, tesnoba. Upam namreč, da se sanje ne bodo ponovno ponovile. Nazadnje odprem loputo in se spustim v temo. Padem na vlažna tla. Ne vem, ali bi se veselil, ker me niso za njimi čakala še ena, ali bi se prestrašil, kaj me bo čakalo tu. Naenkrat zaslišim ženski krik na pomoč. Zdrznem se. Točno to je bil včerajšnji glas. Stečem v njegovo smer. Na tleh zagledam shujšano žensko s krpo v ustih. Zvezane ima roke in noge. Besno opleta, a me hkrati tudi prosi, naj jo hitro osvobodim. V trenutku jo odvežem. Prvo, za kar zakriči je: »Vode, hrane!« Takoj ji ponudim vodo iz svoje čutare in žemljo iz svojega žepa. Ženska hlastajoče med lovljenjem sape v hipu snede ponujeno. Ko si malce opomore, mi pove svojo zgodbo. Ime ji je Mineja. Pove mi, da je bila ugrabljenka ter zaprta sem pred kakim tednom. Da tu že ves čas strada. Da bo izpuščena, ko bo njen oče ugrabitelju izplačal visoko odkupnino. Ter da me ugrabitelj namerava med spanjem vreči s palube. A bolj kot vse to, je najbolj šokantno dejstvo, da za vsem tem stoji Vane.

V postelji ponovno razmišljam o njem. V Minejini sobi ji seveda še prej uredim udobno ležišče in ji zagotovim zadostno količino hrane. Koščki sestavljenke začnejo počasi dobivati novo podobo, hkrati pa se v meni porajajo nova vprašanja. Kako lahko moj predragi Vane z dušo in srcem počne take grozote? In zakaj? Kaj je počel v preteklosti? In navsezadnje, kaj bo storil sedaj?

Ko že hočem za nekaj ur zapreti veke, pa se spomnim Minejinih besed. Da bo v morje vrgel tudi mene. Nemudoma začnem iskati varno zavetje. Potem pa se spomnim, da bi bilo najpametneje zatočišče poiskati pri Mineji. Tam se udobno namestim in – zdaj pa zares – zaspim.

Danes z Minejo skujeva načrt proti Vanetu. Ta dan načrtujeva postanek v Monte Carlu. In kot naročeno, tik ob obali trenutno stoji ladja pomorske policije Monaka. Iz tega sva sklepala, da so nekje v bližini obale. Da se nama resnično kaj ne ponesreči, se s policijo po telefonu pogovarjamo o aretaciji. Na skrivaj pred Vanetom, seveda. Če ne bi bila v takšni vznemirjenosti, pa bi verjetno opazila, da je to vsaj malo romantično. Pa saj je res, da je ona najmanj 30 let mlajša, ampak kljub temu ... Pustimo zdaj to! Vaneta predajmo oblastem!!!

Ko tako z Vanetom hodim po ulicah in si ogledujem stojnice Monte Carla, pa se pred nama kar naenkrat pojavi obalna straža. Vane je videti zbežan. Ob nama se pojavi še Mineja, ki se je prej skrivala v ozadju. Gospod na sredini ga kar naenkrat vklene v lisice in mu izreče aretacijo. Priznam, nisem bil ravno srečen do devetih nebes, ampak kljub temu sem čutil določeno olajšanje. Pa čeprav olajšanje ob aretaciji lastnega sina. Ko ga oficir odvede stran, pa vpije za nama: »Vrnil se bom, prisežem! Vrnil se bom! Maščevanje bo sladko!!!«

»Želite še kaj?« »Ne, vseeno hvala. Lahko plačam?« Od dogodka je minil že kak mesec, a roj novinarjev se še kar ni polegel. Kot mesec poprej še vedno skoraj vsak dan dobivava prošnje za intervju, neka založba pa je celo pisno oddala prošnjo, če bi napisal knjigo! Trenutno sva na počitnicah v čudoviti, sredozemsko obarvani Istri. Med nama pa je preskočila tudi prava pravcata iskrica! Vem, vem, izgledam ji kot dedek, morda je to kljub najinim letom le tipična najstniška poletna romanca, ampak vseeno ... Vse se je že uredilo in težko verjamem, da se ne bo tudi to. Življenje včasih postreže s tako nenavadnimi rešitvami, da se človek kar prime za glavo. In prav je tako!

V 3. razredu imamo že prave pesnice in pesnike ...

BILA NEKOČ JE ...

Bila nekoč je ena kača,
prava kača klopotača.
Ugotovila je, da da strup kot frača,
vse okrog od nje odvrča.
Bila je samotarka,
njen dom pa zapuščena barka.

Laura Perko Plavec, 3. b

ČAKALNICA

Čeprav v čakalnici je gneča,
on se vsem posveča.
Pregleda nos, oči ter usta
in če v zobeh kaj hrusta.
Med pregledom zazvoni,
ko nesreča se zgodi.
Zdravnik pograbi vse stvari
in hitro iz ambulate oddrvi.
Vsem ljudem nasvete podari,
ob koncu službe pa spet domov hiti.

Klara Mejak, 3. B

UČITELJICA

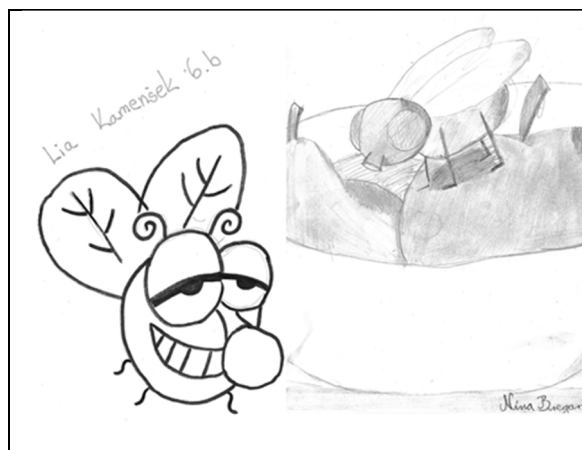
Učiteljica otroke poučuje
in pridne s peticami nagrajuje.
Vsak dan nas veliko novega nauči
in za red v razredu poskrbi.
Z nami ona telovadi in prepeva,
da po celi šoli odmeva.
Ko pa pouka je konec,
učiteljica doma kot mama prime lonec.

Nika Lukšič, 3. B

BILA NEKOČ JE ...

Bila nekoč je ena muha,
vsi so rekli, da dobro kuha.
Pri njej radi jedli so vsi,
od župana do gosi.
Potem pa kar naenkrat ta muha
je postala čisto suha,
pa so mislili vsi,
da se ji slabo godi
in njena kuha nič več ne diši.
Tako je postala modna kuha,
ki jo je ustvarila druga muha.

Sandra Perko Plavec, 3. B

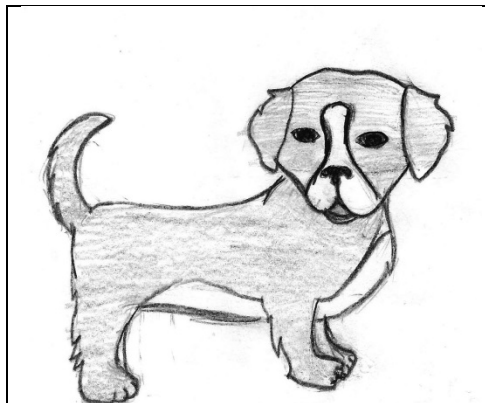
KUŽA

Najbolj mi je všeč sosedov kuža.

Za njim vedno ostane luža.
Cofko mu je ime,
cela ulica to že ve.

Pozna trike vse,
samo kako skriti luže, ne.
Cofko srca vsa pogreje
in vse nasmeje.

Sandra Perko Plavec, 3. B

avtorica Eva Krnc, 6. b

MAMA

Sonce žari kot mamine oči,
kot tulipan sredi travnika cveti.
Ona je kot narava,
kot nebo.

Pesmi nam poje,
s poljubom zbudi.
Ljubezen nam daje
in v sanjah lovi.

Nas objema, nam kuha,
nam nalogo razloži.
Zvečer nam pravljico prebere,
lahko noč zaželi.

Klara Mejak, 3. B

avtorica Tinkara Oven, 6. b

KAKO TE VIDIM JAZ

Kako te vidim jaz,
takšen je tvoj obraz.
Vrat jo nosi,
to veliko glavo modrosti
in polno norosti.

Nos majhen, usta polna,
lička rdeča,
naj se ti nasmehne sreča.

Lasje nežno ti zakrivajo
tvoj lep obraz,
a to le zato,
ker narisala sem te jaz.

Takšne kot si ti,
na svetu je še ni.

Lina Lamovšek, 3. B

POMLAD

Pomlad je letni čas,
ko rožice cvetijo
in ptički mladičke dobijo.

Takrat se mi po travniku podimo

in metuljčke lovimo.
Pri meni me velikokrat sončece greje
in je veliko topleje.

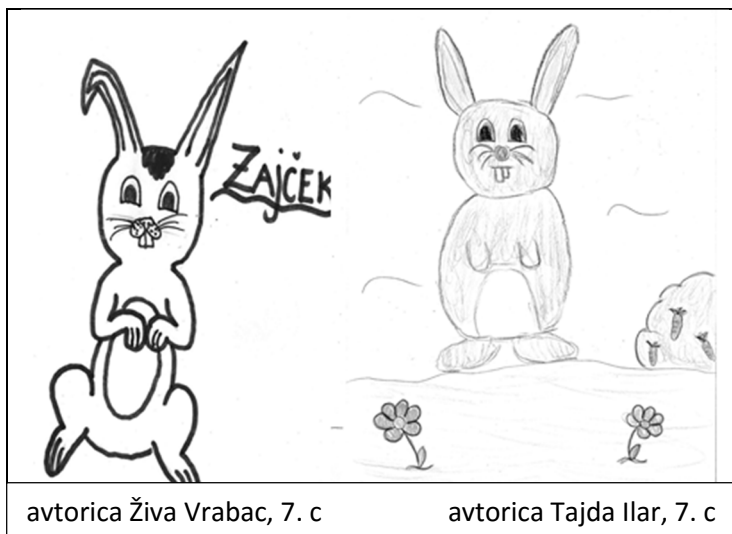
Nika Lukšič, 3. b

ZAJČEK

Zajček, zajček, kje si bil,
kam si se mi tako skril.
Skril sem se v luknjico,
tam, kjer sem doma.

Anja Bedene, 3. B

avtorica Živa Vrabac, 7. c

avtorica Tajda Ilar, 7. c

TRDI LED

Trdi led je kot skala,
ki z dežjem je oblita,
gori se otroci drsajo

do konca snežnih dni.
Skupaj s prijatelji na ledu do noči.

Ko sonce je posijalo,
trdi led je stopilo.

Ledu zdaj ni več.

Zdaj otroci kopajo se, kopajo,
a trdi led še pogrešajo.

Alina Klajnčar, 3. b

SPOMIN NA ZIMO

Ko zima je prišla,
že sneg leti z neba.

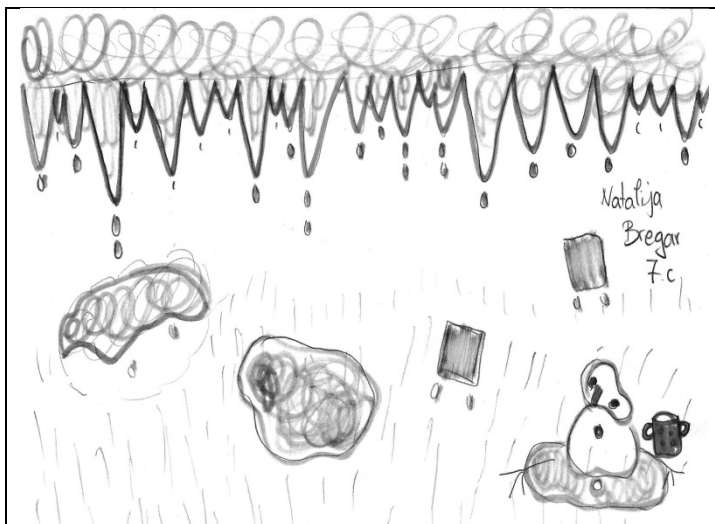
Snežinke bele kar z neba
nam naredijo pravljico,
ko doli padajo na tla.

Pa otroci vsi
na smučah že stojijo,
vsi veseli le,
da sneg zapadel je.

Božične okraske gor na smreko
obesimo
in moža v rdečem čakamo.

Ko zjutraj se zbudimo,
darilo vsi veseli odpiramo.
In s tem zimo za letos zaključimo.

Martina Lampret, 6. a

ŠOLA

Šola je ena čista
zabava.

Nikoli ni zaspana,
zdolgočasena
ali sama.

Ko smo tu mi,
ji nikoli dolgčas ni.
Zato je šola

ena sama
zabava.

Taja Borin, 6. a

HAIKUJI

Knjige na policah,
barve na sliki,
pisatelj knjigo napisal je.

Slika na sliki
kot listje jeseni
je pisano življenje.

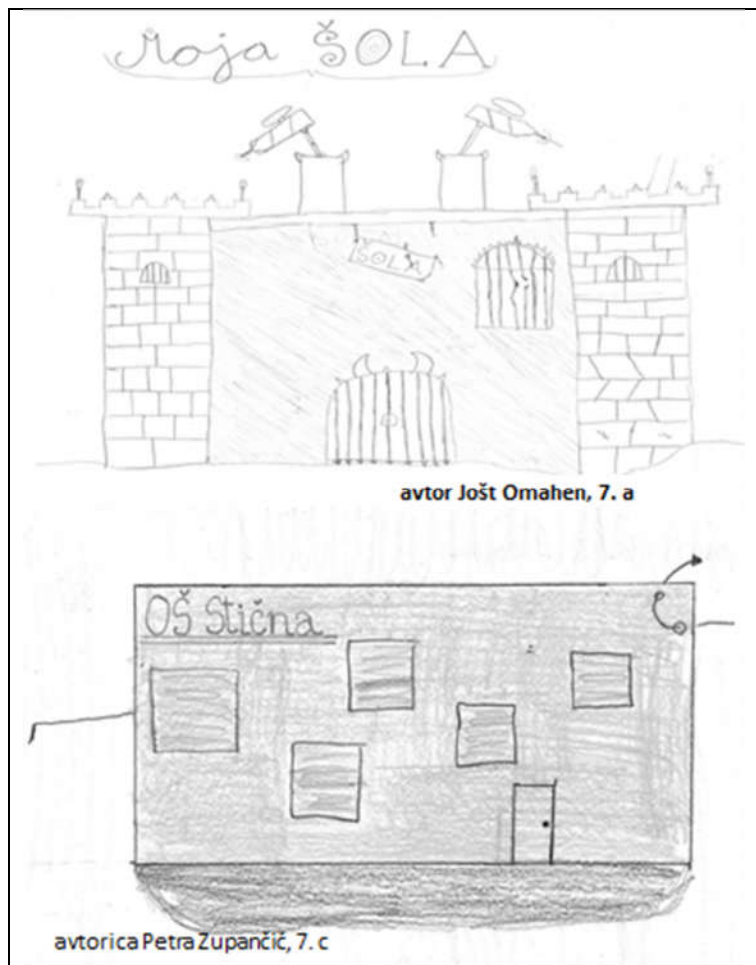
Roža cvetoča,
knjiga razpadajoča,
svet uničuječ.

Države na svetu,
narodnosti različne,
ljudje drugačni.

Bog kot Bog,
pravila kot pravila,
ljudstvo kot ljudstvo za večno.

Zemlja okoli svoje osi,
planeti okoli Sonca,
ljudje okoli sveta.

Aldina Rekić, 6. a

ANGLEŠKE STRANI – ENGLISH PAGES**ADS ARE GOOD**

I didn't always think ads were a good thing and I have mostly found them annoying, but once I really started thinking about it I found out that without advertisements we would never be as advanced as we are today. So because of that, here are a few reasons why I think ads are good.

First, without ads, there would be no internet. Sure, it would exist, but everything would be payable. Some of the most popular websites on the internet, like YouTube and Facebook make money from ads and if they didn't advertise, you would have to replace the money they make from advertising. Imagine you want to watch a YouTube video and you have to pay money to do so. I think anyone would rather click away a few ads than pay real money to watch a short video.

Also, some ads are really fun. Most of them are more or less boring, but some are really creative and those make me laugh. Almost all funny commercials I like consist of an animation and a funny catchphrase that is possibly a rhyme. For example, commercials for Snickers were always quite funny in my opinion.

And finally, ads are useful for their main purpose-to sell us products. It's true that they make people unhappy and make them buy things they don't need, but they bring us information about products, like the prices and the stores you can buy them in. That information will possibly become useful sooner or later.

So, as I have argued, I think that advertisements are a good thing and despite them being annoying there would be no world as we know it without them.

Daniel Blažič, 8. a

MY SCHOOL WEEK

I wake up at 6.00 o'clock. Then I go brush my teeth. After that, I get dressed. At 7.00 o'clock I go to school with my sister by bus. Then at 8.ri20 o'clock we start school. In school, we study subject we have that today. At 12.40, we finish school. Then I take the bus at 1.15 o'clock. After that, I wait for my parents.

Sometimes I play videogames. Then I study, prepare notebooks and books for the next day and do my homework. On Tuesday and Thursday at 17.00 o'clock, I have a badminton practice.

In the evening, I always brush my teeth and get dressed. At 20.00 o'clock I watch TV show

named " Usodno vino". I sometimes watch Master Chef at 21.30 after that I drink one glass of water and at 22.00 I go to bed

Luka Omerzo, 6. a

MY SCHOOL

I go to Stična Primary School, in the small town of Ivančna Gorica. It is near Ljubljana, next to the woods and on a hill. This is a big building with two floors. School has got a big modern gym, big red doors, a bright, library, a big kitchen...

I study English in my English classroom. It is big and white. In the classroom, there is a white shiny washbasin next to the door. There are some desks in front of the chairs. There are four big and blue windows, and a small computer. Through the window, we see green grass.

I don't like going to my school because it is not in Muljava and I must take the bus. But I can talk to my friend Nina here. I have my own school locker I like it. I wish my school had a spa and longer breaks.

Lampret Martina, 6. a

MY SCHOOL

I go to Stična Primary School. It is in a town Ivančna Gorica, 30km from Ljubljana, the capital city, next to the woods on a hill. Our school is a

big building and it has got 3 sections, 2 floors, a lift, a kitchen, a dining room. The school is adjusted to needs of disabled people and our school has got solar cells to generate electricity.

I study English in my English classroom. Our classroom is light, big, cosy and nice. I like our classroom because it is big and nice. I like English classes because I like the subject, I have a nice teacher and because I sit next to my best friend Rebeka. There isn't a television because we don't need it. There is a big red door, there is a white, shiny wash basin between the two walls. I like it because I can drink water there. There are 14 desks and 28 chairs. They are brown, gray and old. I like them because they are cosy. In our classroom there are 3 blue, grey and big windows. I like them because they are big. There is a big, green black board. I like it because we can write on it. In the corner there is a black, dark mould. There is an old,

grey computer. There is grey projector with lots of buttons and there are old, colorful maps of the planet Earth.

I like going to my school because I can talk to my friends here. I like it because it has nice teachers. I like it because we have fun in it. I wish my school had animals.

Lara Gračner , 6.a

MY DREAM HOUSE

My dream house is on a very big and nice beach. It is in Australia. In Australia, the weather is sunny. In the sea, there are nice shells. In the jungle, there are very cute koalas. Australia is very cool and nice.

My house is big and very modern. The house has got ten big windows and ten small windows. It is in the

shape of L. The house is white and pink. It is pretty and tidy. In the house, there are 12 rooms. There is a door. It is very big. There are a toilet a hall, a kitchen, a dining room and a big living room. The toilet is small, the kitchen has got many cupboards and shelves. It has got a sink. The living room is fantastic. It has got a very big sofa and two white armchairs. On the small cupboard, there is a big TV. On the floor there are nice pictures. Upstairs there are six rooms. Three bedrooms, 2 big bathrooms and a walk-in wardrobe. Bedrooms are very modern and cool. In the bedroom, there are big wardrobes, a TV and a big bed. The walk-in wardrobe is not big, it has got three big wardrobes, two small mirrors and two big mirrors. Bathrooms are cool. They have got a shower, a bath and two washbasins.

I like this house because it is very modern and cool.

Ana Kavšek. 6.a

MESSY ROOM

Underwear is on the floor. Put it in the drawer.
 Speakers are on the bed. Put them on the desk.
 Ball is on the bed. Put it in the garden.
 Apples are in the closet. Put them in the kitchen.
 Lamp is below the bed. Put it on the desk.
 Shoes are between the ball and the desk. Put them in a hall.

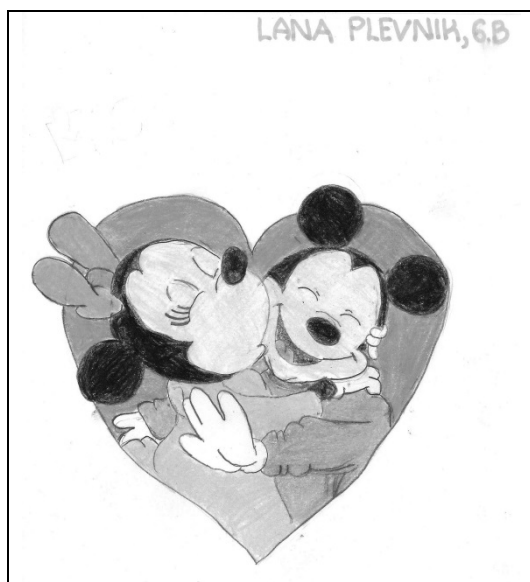
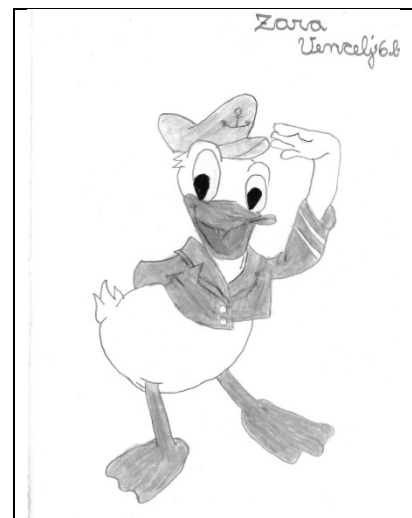
Eraser is in front of the closet. Put it in the pencil – case.
 Phone is below the desk. Put it on the desk.
 Cup is on the floor between the eraser and the shoes. Put it in the kitchen.

Klara Korevec, 6. a

WALT DISNEY

Walter Eliar Disney was born on the 5 December 1901 in a small town in Idaho. When he was just a little kid he sold his pictures to friends and neighbours. In 1928 he produced Mickey Mouse, which became famous very fast. He started his own company, which he named the Disney Pictures. He also made the first full-length animated movie Snow White. He was a prominent figure in the American animation industry. He died at age of 65 in California.

Dora Plantarič, 9. a

MY MORNING

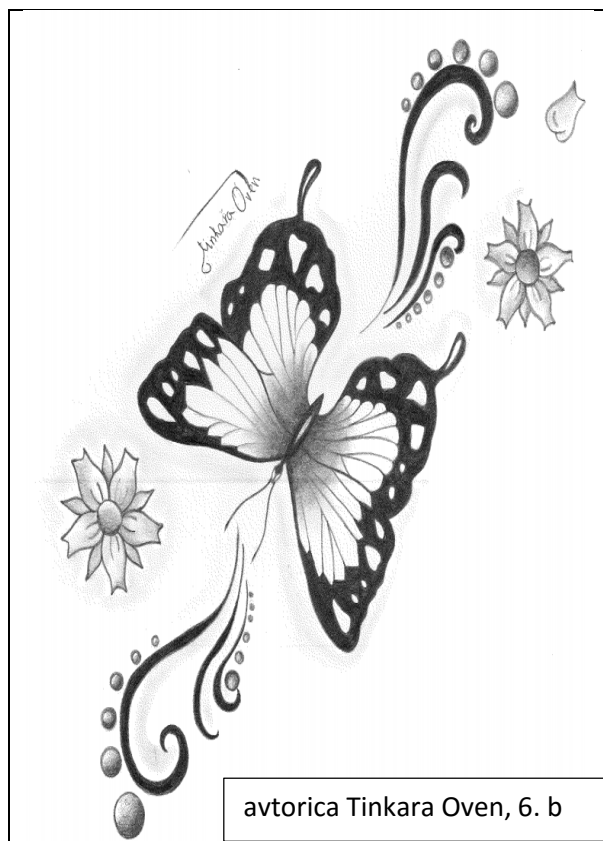
I wake up early,
Get out of my bed.
I brush my teeth,

and say goodbye to my dad.

On the way to the bus station,
I think in my head,
why I go to school,
if I could stay in bed.

But if I stayed in bed,
my mum would be mad,
so I go to school,
cause I'm not a fool.

Andraž Retar, 5. b

PASAVČEK NA NAŠI ŠOLI S SLOGANOM »RED JE VEDNO PAS PRIPET!«

V 1. a razredu letos sodelujemo v mednarodnem projektu Pasavček, katerega namen je opozarjati na pomen varnosti v prometu, predvsem na redno pripenjanje z varnostnim pasom vseh udeležencev v prometu.

Učiteljica Jasmina Selko je v ta namen sešila pravega plišastega Pasavčka, ki je učence spremljal pri vseh dejavnostih v šoli, učenci pa so ga lahko za en dan odnesli tudi domov. Svoje vtise tistega dne so učenci zabeležili v razredno knjižico. Pasavček je učence spremljal tudi pri igri, plesu, petju, izdelavi prometnih znakov, nastajanju sadne kupe, sestavljanju pesmi o prometu, izdelavi obešank za v avtomobile, demonstraciji avtosedežev in še in še... Obiskala nas je tudi medicinska sestra ga. Tadeja Gruden iz ZD Ivančna Gorica in nas podučila o varnosti v prometu. Skupaj s policisti smo se učili pravilnega in varnega prečkanja cestišča ter izvedli delavnico s starši in policistom, g. Igorjem Mahničem. Učenca sta napisala tudi kratki pesmici:

Pasavček je luštna ž' valca,
v prometu prava glavca.

Pasavček, prijatelj moj,
danes boš samo z menoj.

Skupaj bova se igrala
ter se dobro nasmejala.

Julie Valentina Pichereau, 7 let

Ker je RED JE VEDNO PAS PRIPET,
če ga ni, se hitro pripni!
A pozor! Nesreča se lahko zgodi!
Tudi če greš k sosedovim na sladoled,
se je treba varno pripet!

Aljaž Koren, 7 let

Imeli smo tudi svojo himno, ki se glasi:

HEJ, A SI SE DANES PRIPASAL?
NE!
KER SE NISI PRIPASAL, BOŠ PA ENO FASAL...

AVTO PELJE, CESTO MELJE,
DEKLICO NA MORJE PELJE.
DIRIDIRIDE, DIRIDIRIDE,
DEKLICO NA MORJE PELJE.

DEKLICA JE VSA VESELA,
PASAVČKA JE S SABO VZELA.
DIRIDIRIDA, DIRIDIRIDA,
PASAVČKA JE S SABO VZELA.

KER SE RADA NE ZAPENJA,
PASAVČEK JO OPOMINJA.
DIRIDIRIDA, DIRIDIRIDA,
PASAVČEK JO OPOMINJA.

DEKLICA POREDNA TI,
HITRO HITRO SE PRIPNI.
DIRIDIRIDI, DIRIDIRIDI,
HITRO HITRO SE PRIPNI.

HEJ, ZAKAJ SE NISI
DANES PRIPELA?

ZATO, KER TEBE - PASAVČEK,
NISEM S SABO VZELA.

In kaj je bilo učencem pri Pasavčku najbolj všeč?

- da je bil na obisku v moji sobi (Aljaž Koren)
- da smo ga lahko nesli k sebi domov (Beatrice Turk)
- všeč mi je bila naša knjigica o Pasavčku (Neja Grabnar)
- da smo se naučili Pasavčkov ples (Nastja Vodušek Lavrič)
- da smo naredili Pasavčkovo sadno kupo (Žiga Vokal)
- ...

Nekaj utrinkov našega dela:

Razredna maskota plišasti Pasavček,

ki je nastal pod rokami učiteljice Jasmine Selko.

Delavnica s starši

Pasavček pri šolskem delu

Pasavček pri prečkanju cestišča

Prečkanje ceste pod očesom policistov

Ples »Avto pelje, cesto melje«

Tinkara Oven je Pasavčka vzela s
sabo tudi na sprehod v naravo

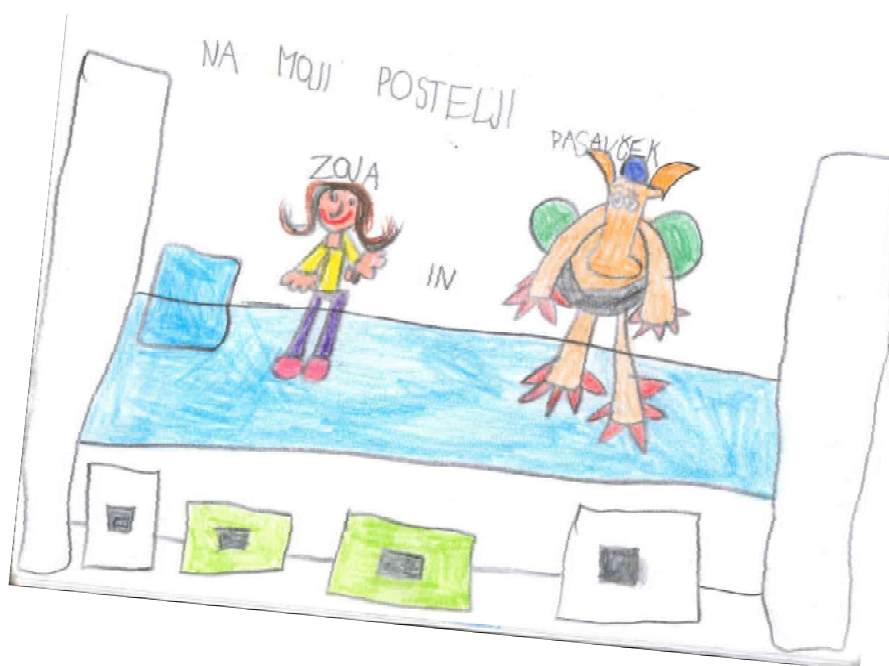
Medicinska sestra Tadeja Gruden na
obisku v 1. a

Skenirano iz razredne knjižice vtisov:

Dan s Pasavčkom učenca Petra Možine

Dan s Pasavčkom učenke Zoje Smodič Grilj

Mentorici: Mag. Jasmina Selko, prof. in Aleksandra Šparl, dipl. vzg. pred. otrok

GLEDALIŠKI MARATON

V petek, 22. 4. 2016, je od 16. ure dalje potekal gledališki maraton. Prvi na naši šoli. Na OŠ Stična deluje kar nekaj gledaliških skupin, ki se udeležujejo revij in so na njih zelo uspešni. Čas je že bil, da se predstavijo tudi širši množici. Ideja gledališkega maratona se je porodila ob prireditvi ob slovenskem kulturnem prazniku, saj je bilo občinstvo navdušeno nad izseki zgodb, ki so bili tam predstavljeni.

Gledalce je pozdravila folklorna skupina OŠ Stična pod mentorstvom učiteljic Helene Kastelic in Jožice Ferlin.

Gledališka skupina Mali upi je predstavila Zmešnjavo v deželi pravljic. Nastopajoči otroci iz 2. in 3. razreda PŠ Višnja Gora so postavili Rdečo kapico, Muco Copatarico, Pepelko, Sneguljčico v komično sedanost. Mentorici Barbara Polajžer in Maja Tavčar sta ju zelo dobro pripravljali na odlično točko.

Nastopili so tudi otroci 1. in 3. razreda PŠ Stična pod mentorstvom Matejke Humar in Simonce Barle Krese. Učiteljica Matejka Humar je za Gledališče Škrat napisala dramsko besedilo Pot do copat, ki so ga otroci doživeto in glasno predstavili. V pomoč jim je bila tudi inštrumentalna skupina.

Malo pred nastopom je skupina petošolcev izvedela, da so se z igro Svinjski pastir uvrstili na področno tekmovanje dramskih skupin. Kako se ne bi, saj so enkratni improvizatorji. Brez

zapisanega dramskega besedila so uprizorili tako igro, ki bi se z lahkoto

uprizorila tudi v kakšnem profesionalnem gledališču. Dobri motivatoriki sta mentorici Aleksandra Šparl ter Jožica Ferlin.

Zadnji so se predstavili učenci in učenke izbirnega predmeta gledališki klub z zgodbo Prekletstvo zelenih štumfov, kjer so kar nekaj časa raziskovali, zakaj ljubezenski uroki ne delujejo. Spoznali so, da so krivi zeleni štumfi. Dvomim, da jih bodo kadarkoli še obuli, saj kdo pa nima rad ljubezni? Mentorica Vesna Zimic Gluvić pa je opravila dobro delo, saj s temi najstniki ni enostavno delati.

Čestitke vsem nastopajočim. Gledalci in gledalke so vas zelo pohvalili.

Andreja Robek Perpar, prof.

NOČ V KNJIŽNICI

SPOMINI NA DEDA IN ŠOLSKA URA DAVNEGA LET A 1835

Če bi me nekdo vprašal, kako se mi je zdela noč v knjižnici, bi mu rekla, da odlično. Všeč mi je bilo:

- pripovedovanje zgodb gospe Jožefe Robek in Cirile Kastelic,
- stara šola, ki smo jo obiskali,
- spanje v knjižnici ...

Če se bo ta noč v knjižnici še kdaj odvijala, se bom zagotovo prijavila. Spodbujam pa tudi vse druge in jim priporočam, da se prijavijo, če imajo le priložnost.

Natalija Bregar, 7. c

Zelo mi je bilo všeč, ko sta gospe predavali o svojem otroštvu in o starih časih in pa tudi, ko smo imeli pouk v starih časih, pa čeprav sem morala klečati na koruzi in sta me učiteljici popolnoma skritizirali. Najbolj pa sta mi bili všeč torta in palačinke. Vsebina mi je bila všeč, razen učitelji so bili malo prestrogi, ker se z Ajdo nisva smeli smejati. Upam, da bo noč v knjižnici tudi naslednje leto.

Tajda Ilar, 7. c

Všeč mi je bilo, ker sem se družila s prijatelji, ker smo jedli torto, ker sem se naučila, kakšno je bilo življenje včasih, všeč mi je bilo, ko smo z mojo skupino odšli na Muljavo in spoznali, kakšen je bil pouk včasih. Upam, da se bo noč v knjižnici ponovila naslednje leto.

Živa Vrabac, 7. c

Moji vtisi na noč knjige so odlični. Jaz sem bila na delavnici Jurčičevi spomini na deda. Gostji sta bili ga. Jožefa Robek in ga. Cirila Kastelic. Pripovedovali sta nam o življenju včasih. Slišali smo tudi nekaj smešnih zgodb. Ta večer oz. delavnica mi je bila zelo všeč. Naslednje jutro smo z našo skupino odšli na staro šolo na Muljavi. Imeli smo zelo strogo učno uro. Nekateri so morali klečati na koruzi ali sedeti v oslovski klopi. Zel oje bilo smešno, a hkrati zelo strašno. Mislim, da smo se vsi zavedali, kako srečni smo lahko, da živimo v takšnem svetu, v kakršnem smo. Definitivno bi šla še enkrat na Noč knjige.

Damjana Omejec, 7. c

Damjana pa je zgodbi tudi zapisala:

Moj ded je bil po poklicu mesar. Neki večer je odšel k svojemu prijatelju klati prašiče. Za »plačilo« je dobil malico, ki je vsebovala 2 klobasi in kos kruha. Na poti domov je slišal ukati volka. Vrgel mu je 2 klobasi, nato pa hitro odšel proti domu. Ko je prispel pozno zvečer domov, je takoj zaklenil vrata. Vsi otroci so se prestrašeni stiskali na klopi. Ne starša ne otroci

si niso upali pogledati skozi okno, ampak po dolgem času čakanja se je oče končno opogumil in pogledal skozi okno. Hiša je bila popolnoma obdana z volkovi. Vsi so prestrašeno in v skrbeh odšli spat. Naslednje jutro so še enkrat pogledati skozi okno, ampak nikjer ni bilo ne duha ne sluha o volkovih.

Jožefa Robek

Z mojo družino smo živeli pri mojih starih starših. Ko sem dopolnila 5 let, smo se preselili v Petrušnjo vas. Že kot otrok sem si želela molsti krave in ko sem to priložnost končno dobila, me je krava močno brcnila v trebuh. Nikoli ne bom pozabila tega dne. Prav tako pa tudi ne bom pozabila, kako je gad pičil mojo staro mamo. Nekega dne sem bila pri njej na obisku. Odločile smo se, da gremo delati na njivo. Po dolgih urah dela je staro mamo pičil gad. Od takrat se zelo bojim kač, predvsem takrat, ko delam na njivi, imam občutek, da se okoli mene plazi na tisoče kač.

Cirila Kastelic

CISTERCIJANSKA PISAVA IN SAMOSTAN

Zjutraj smo se skupina s svojo učiteljico odpravili v samostan. Ogledali smo si zbirko in cerkev. Nato pa smo se odpravili na Muljavo, kjer smo imeli predstavitev skupin in ogled hiše Josipa Jurčiča ter Krjavljeve koč. Potem pa smo se odpravili jest v gostilno in domov.

Mojca Habjan, 6. a

Ko smo se zjutraj zbudili, smo se oblekli in pojedli odličen zajtrk. Nato je naša skupina odšla na ogled samostana. Z avtobusom smo se odpeljali do Stične. Tam smo si ogledali muzej. Videli smo tudi razstavo p. Simona Ašiča in kako so včasih prepisovali knjige. Po ogledu samostana in muzeja smo naredili plakat o pisavi nekoč. Spoznala sem, kako so včasih prepisovali knjige in poskusila sem pisati s kaligrafskim peresom.

Ana Kavšek, 6. a

Všeč mi je bilo, ko smo pisali inicialke. Pisali smo črke menihov. Nato smo napisali svoja imena in priimke ter živali. S prijateljem sva naredila novo pisavo. Naslednji dan smo odšli v samostan in obesili naše inicialke. Izvedel sem veliko novega o menihih in samostanu.

Stanko Šivec, 6. a

Na noči knjižnice je bilo zelo zabavno. Najbolj pa večer, ko nas je obiskal gospod iz stiškega samostana in predstavil zgodovino rokopisov in nas naučil pisanja črk, s katerimi so pisali rokopise. Pisali smo s posebnimi pisali in s črnilom. Hrana je bila dobra, organizacija tudi. Za piko na i pa so bile predstavitve skupin. Upam, da tega tabora ne bom nikoli pozabil.

Miha Perpar, 6. a

Ko smo pojedli večerjo, smo imeli delavnice. Jaz sem bila na delavnici »rokopisi nekoč«. Bilo mi je zelo zabavno in sem se zabavala. Obiskali smo tudi samostan. Spoznali smo tudi veliko novega. Meni je bilo všeč. Rada bi odšla še na en tabor.

Larisa Mandelj, 6. a

IGRE NEKOČ

Zvečer smo imeli večerjo. Moja skupina je imela temo »igre nekoč«. Ko smo šli napraviti postelje i smo šli spat od dveh zjutraj. Zjutraj smo šli v muzej starih predmetov. Imeli smo se lepo.

Alexa Šarac, 6. a

VEČER V KUHINJI

Ko smo prespali v šoli, smo zvečer pred spanjem šli v kuhinjo in tam spekli piškote. Okrasili smo tudi tri torte in jih za sladico pojedli. Dali smo peči tudi kruh, da ponoči ne bi bili lačni. Ta večer je bil zelo zanimiv, še posebej, ker je bila za večerjo torta.

Alja Ratajec, 6. a

Peka dobrot v knjižnici – Meni je bilo najbolj zabavno, ko smo z ga. Jožico Zajc spekli različne dobrote za rojstni dan naše sošolke. Naslednji dan pa smo uživali v razlagi arheoloških odkritij na Muljavi. Pri rednem pouku pa me najbolj veseli, ker imamo tako kul učiteljico.

Luka Omerzo, 6. a

Ko smo iz petka na soboto prespali, smo zjutraj punce pletle kitke. Zajtrk je bil zelo dober, posebej palačinke. Na Muljavi smo si ogledali izkopanine in cerkev z zlatim baročnim oltarjem. Kosilo pri Obrščaku pa je bilo dobro. Na koncu smo imeli predstavitev nekaterih delavnic, nato smo odšli domov. Najbolj mi je bila všeč peka torte, saj smo se z učiteljicama Urško Petek in Jožefo Zajc zabavale. Spekle smo odlične piškote in zelo dobro torto. Noč v šoli mi je bila všeč, saj smo se zelo zabavali.

Rebeka Zajc, 6. a

Presenečenje s torto – V petek, 22. 4. 2016, smo se po delavnicah vsi skupaj dobili v jedilnici. Ko smo vsi zasedli svoja mesta, je začel harmonikaš igrati pesem Vse najboljše. Že takrat sem zaslutila, da nekaj pripravljajo zame. Ko je harmonikaš odigral uvod, je nekaj učiteljic začelo peti: »Vse najboljše za te, vse najboljše za te, vse najboljše draga Klara, vse najboljše za te!« Ko so to odpeli, sem vedela, da gre zame. Iz kuhinje je s torto prišel Vilibald, lik iz Jurčičevega dela, in me poklical. Ko sem prišla, mi je čestital in povedal, da moram sama sebi odrezati kos torte. Odrezala sem ga in odšla na svoje mesto.

Klara Korevec, 6. a

VICI

Pride Janezek domov iz šole in reče očetu: »Očka, za naslednje leto ne potrebujem novih knjig.« Oče je ves začuden in ga vpraša: »Janezek, kako to? Zakaj ne?« Janezek pa odgovori: »Ja, očka, razred bom ponavljal.«

Taja Borin, 6. a

Pride žena domov pa možu prinese pivo, palčke, hrano, vino ... Mož pa le vpraša: »Kaj vse pri avtu si pa razbila?«

Zakaj ima pek okroglo hišo? Da se mu miši ne skrijejo za vogale.

Zakaj ima Janezek dva kamna na mizi? Da preveri, če je ugasnil luč in odprl okno.

Zajčka ustavi policaj pa ga vpraša: »Kje imaš pa družino?« Zajec pa odgovori: »Traktor povozu, pa jaz traktor sm vozu.«

Martina Lampret, 6. a

Jež hodi ponoči po puščavi in se zaleti v kaktus in vpraša: »Mama, ali si to ti?«

Učiteljica vpraša Janezka: »Koliko let je stara Zemlja?« Janezek odgovori: »93 let.« »To pa ni prav!« reče učiteljica. Janezek pa: »Babica je praznovala rojstni dan in mi je rekla, da je stara kot zemlja.«

Dva pijanca hodita po železniški progi in eden vpraša: »Kdaj bo prišel lift?« Drugi: »Saj že gre.«

Maruša Vovk, 6. a

Janezek pride k očetu in ga vpraša: »Oče, se lahko poročim s tvojo mamo?« Oče mu odgovori: »Ne!« Janezek: »A ti si se pa lahko z mojo?«

Rebeka Zajc, 6. a

Veste kaj je hitrost? Ko polža zanese iz ovinka.

Dve miši prečkata cesto. Nasproti pride lačna mačka in prva miš zalaja. Ko mačka zbeži, prva reče drugi: »Še dobro, da znam tuje jezika!«

Učenec pride k učiteljici in jo vpraša: Koliko imam cvekov?« Učiteljica: »Dva.« Učenec: »Ali mi date še dva, da jih zabijem v mizo?«

Dva zobotrebca prečkata cesto in zagledata ježa. Prvi reče drugemu: »Poglej, avtobus!!«

Zakaj ima slon rdeče oči? Da se lažje skrije med jagode.

Zakaj kokoš prečka cesto? Da bi prišla na drugo stran.

Deček pleza po sadnem drevesu pri sosedu. Sosed kmalu pride in reče: »Takoj pridi dol, drugače bom poklical očeta!« Deček pa reče samo: »Očka, pridi dol z drevesa!«

Tilen Slapničar, 6. a

Kateri je najstarejši inštrument in zakaj? Harmonika, ker je najbolj zgubana.

Anja Jordan, 6. a

avtorica Lara Jerlah, 8. a

UGANKE

V lončku poseda
se nič ne premika
vode ne rabi
le redko kdaj pika.
(rešitev: SUTKAK)

Ima majhna krila
hitro leti
živi v tropskih krajih
in ne je krvi.
iz rož si hrano srka,
ki imenjuje se cvetlični med,
ki sladek je kakor sladkor
in najraje ga je medvedek Ted.
(rešitev: IRBILOK)

Maruša Vovk, 6. a

Gor na stani sedi
se ne premika, a kar naprej hiti.
(rešitev: ARU)

Martina Lampret, 6. a

Kaj je to?

- Je črno in se vrti v krogu? (AVIDALK UTEM IRP TRK)
- Je črno in skače po eni nogi. (OGON V OLEDAZ AG NI OLETTELIRP OVIDALK EJ UM IK, TRK ITSI)
- Te tiho zasleduje, s teboj se spakuje, žive le ob luči in izgine, ko se luč zaključi. (ACNES)

Anja Jordan, 6. a

Tako lepo zažvrgoli,
kakor cesar poželi.
(rešitev: KEČVALS VEJRASEC)

Teče, teče, nič ne reče,
eno večjo, eno manjšo
rokico ima.
(rešitev: ARU)

Radi, radi jih imamo,
a zobem te škodijo.
Modre, rdeče in zelene
zdaj so sladke, včasih kisle.
(rešitev: EKIZIL)

Ema Adamlje, 6. a

Od septembra pa do junija otroke spet straši pa ocene nam deli. (rešitev: ALOŠ)

Ko zvončki zacvete in polja nam zore. (rešitev: DALMOP)

Hitro teče on vrti se, od brc dobi same modrice. (rešitev: AGOŽ)

Maja se sadi in dolgo zori. (rešitev: AZUROK)

Nika Kastelic, 6. a

Zjutraj, ko se prebudiš, lep je sončen dan in ti do ušes si nasmejan. A ko se pogledaš vanj, se ti zdi, da ta majica ti ne pristoji. (rešitev: OLADELGO)

Špela Erjavec, 6. a

UGANEŠ FRAZEM?

Avtorji zgornjih frazemov so:

Lucija Struna, 7. b

Karmen Glavan, 7. a

Damjana Omejec, 7. c

Avtorji zgornjih frazemov so:

Daša Rogelj, 7. b

Eva Rojec, 7. b

Maruša Motoz, 7. b

Nika Sekirnik, 7. b

Zgornje frazeme so narisali:

Tajda Ilar, 7. c

Tai Koren, 7. b

Maša Porenta, 7. b

Jaka Šuštaršič, 7. c

MOJI, TVOJI, NJEGOVI OGLASI!

Pokličite:

Patrio Steklačič, 7. c

Karmen Glavan, 7. a

Aljo Štaudohar, 7. c

EKSKLUZIVNO

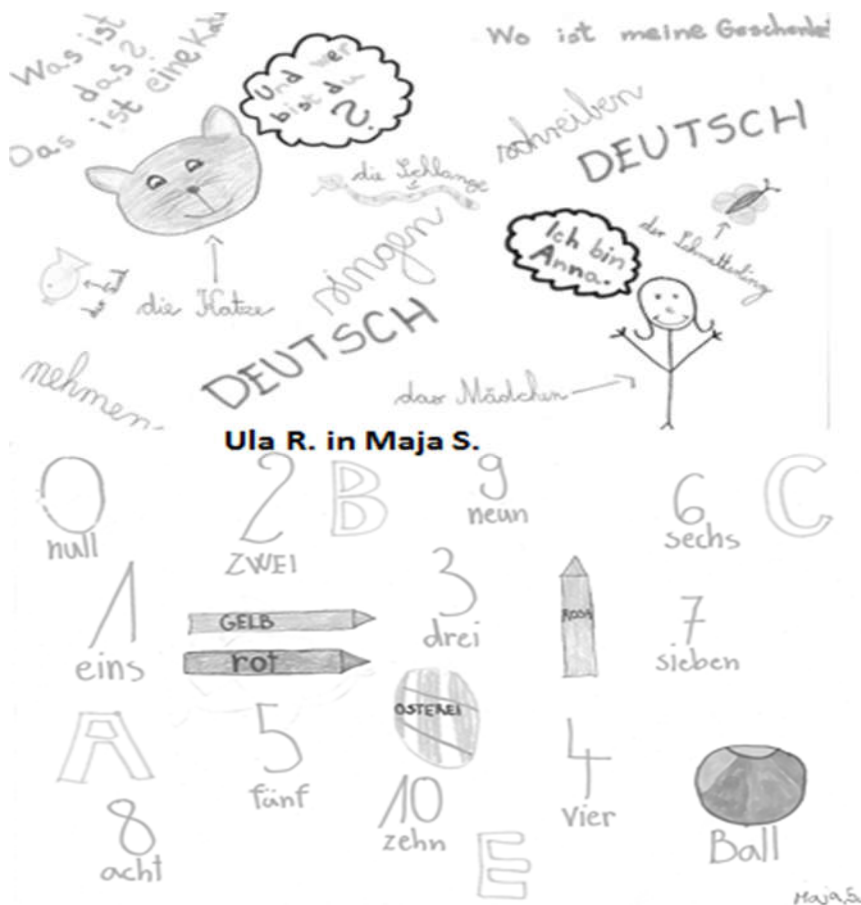
PRODAMO SLABE
OCENE ZA NEVERJETNIH
99,99 €. OB NAKUPU 10
VAM PODARIMO 1 POPO-
LNO MA ZASTONJ. Vendar
SAMO ZDAJ, OB NAKUPU
CVEKA, DOBITE 10 VIJAKOV
ZASTONJ!

Avtor Blaž Levstek, 6. a

TUKAJ JE
PROSTOR ZA
VAŠ OGLAS

Pokličite 081 355 355

WIR LERNEN DEUTSCH – UČIMO SE NEMŠKO

ŠTEVILKE

BARVE

ŽIVALI